

CHIẾC XE ĐẠP NGÀY XƯA ẤY

CHIẾC XE ĐẠP NGÀY XƯA ẤY

Nguyễn Thị Tuyết HD 83-86

Bài viết này thuộc loại essay trong tiếng Anh...được viết bằng 4 thứ tiếng Việt, Anh, Pháp, và Hoà Lan...

Tĩnh Tâm 3 là tên trường của tôi thời tiểu học đến lớp 9, năm đó là năm học 82-83, chúng tôi thân nhau từ lớp 6, bộ 6 chúng tôi có Mỹ Linh, Thúy Hà, Phượng Linh, Thu Loan, Băng Tuyết, và tôi. Tên của tôi không có chữ lót ngoài chữ Thị.

Mỹ Linh nhà gần cô giáo chủ nhiệm tên Thơ, người Tiều, Thúy Hà nhà gần Mỹ Linh con chủ trại đóng hòm, nhà có cây táo rất to kế bên cổng ra vào, Phượng Linh nhà gần ngã ba “Trà Men”, Thu Loan nhà gần cầu “Thiên Hộ” gia đình sỹ quan ‘trước 75”, nhà Thu Loan có nhiều cây táo, cây me bên cạnh ao, và rất rộng, Băng Tuyết nhà rất bình thường, gần nhà Thu Loan, còn nhà tôi gần trường, chỉ đi bộ hai phút là đến cổng trường. Năm học cuối cấp này, chúng tôi lại cãi vã nhau và thế là bộ 6 trở thành bộ 5, còn tôi thì một mình, phải thi đua học để làm sao ngang bằng nhóm này, vì trong nhóm có nhỏ Mỹ Linh học rất giỏi và thông minh, những bạn kia thì ăn theo. Nhưng giờ đây, tôi phải chơi một mình, không cùng bàn cùng nhóm nữa, tôi rất buồn và đơn độc suốt một năm học, cả nhóm bọn họ, tôi chỉ nể Mỹ Linh vì nhỏ rất thông minh, mỗi ngày đi bộ một mình đến trường hai buổi, những lúc rảnh tôi hay ngồi trước hành lang lầu hai, nhìn xuống phía dưới đường xem người qua lại, vì đây là con đường chính dẫn vào trung tâm. Tôi thường ao ước được đi xe đạp đến trường, mà nhà tôi chỉ có một chiếc xe đạp nữ inox sườn đẹp, rất nặng, không có gắn giỏ phía trước cho hợp với mode thời bấy giờ, tôi biết thời đó cả Tỉnh Sóc Trăng chỉ vồn vện sót lại chừng vài chiếc như thế.

Đến cuối năm học, kết quả cả năm, Phượng Linh thì được cấp bằng khen” học sinh Giỏi”, tôi chỉ thua 0.1 điểm môn văn thế là cô chủ nhiệm không cho tôi vào danh sách. Tôi rất buồn vì không có sự công bằng ở đây, ai cũng

biết sức học của chúng tôi trong nhóm. Sau lễ phát giải thưởng cuối năm, tôi chỉ được Xếp”học sinh Tiên Tiến”. Nhưng năm đó chúng tôi phải nỗ lực hết tốc độ để được vào Trung Học Hoàng Diệu.

Chúng tôi chơi chung với nhau nhiều năm như thế, nhưng lại không nói chuyện với nhau cả năm vì những việc cãi vả trẻ con. Vào ngày thi tốt nghiệp lớp 9, tôi ngồi kế Băng Tuyết, vì trùng tên nên tôi ngồi kế bên nhỏ, sau khi làm bài văn, tôi ngừng bút và ngồi đọc lại bài đã làm, nhỏ Băng Tuyết kế bên chưa làm vì đề bài rất khó và “có bẫy” của người ra đề, không khéo thì làm trật đề là ăn “zero”, mà như vậy thì rớt chắc, tôi rất tự tin bài làm của mình, nhỏ Băng Tuyết kế bên khêu tôi và hỏi ?

“Đề này làm sao?”

“Chỉ dẫn chứng những gì trước thời gian có truyện của chị Dậu, còn những gì sau đó đừng kể ra sẽ lạc đề” tôi trả lời.

Sau đó dẫn chứng vài bài cụ thể, thế là nhỏ hiểu và bắt đầu viết. Sau khi thi xong tôi được kết quả rất cao, có bạn học rất giỏi nhưng dẫn chứng sai và bị điểm dưới trung bình, khóc bù lu bù la. Nhưng tôi không thể vui trọn vẹn vì đúng ra với số điểm của tôi, tôi được tuyển thẳng vào trường Hoàng Diệu, nhưng vì tôi không được học sinh giỏi cuối năm nên tôi phải thi chuyển cấp, nhỏ Phượng Linh cũng bị thi vì nhỏ học đâu có giỏi ngoài cái “hên”. Sau khi tốt nghiệp tôi chuẩn bị ráo riết cho kỳ thi vào THPT. Vào ngày thi, tôi làm bài rất tốt, sau khi thi Ba Má tôi gửi số báo danh cho Củ Na của tôi (theo tiếng gọi người Tiều) xem kết quả. Củ tôi tên là Quang dạy môn toán trường THPT, Sau khi chấm điểm thi xong, Củ chạy lại nhà tôi báo cho Ba Má tôi là tôi được 9.75 điểm môn Toán, sau vài học sinh đạt điểm 10. Lúc đó tôi rất bức tức, vì không hiểu sai ở điểm nào mà bị trừ như thế, nhưng dù sao tôi cũng được tổng số đạt điểm cao vô trường HD lúc đó.

Ngày nhập trường đã đến, ngày 05-09-83, tôi đã được toại nguyện, cưỡi trên chiếc xe đạp Mini mà cũng là chiếc xe đạp của chị thứ năm tôi để lại, chiếc xe đạp đã được sử dụng nhiều năm từ chị Năm đến chị Huệ rồi chị Bảy, rồi đến lượt tôi xe vẫn còn rất mới. Các Chị tôi xài rất kỹ mỗi tuần đều lau chùi bóng loáng, nào cầm xe, sườn xe, chuông xe, vành xe.v. vv... Nên tôi cũng phải tuân theo qui luật này, do chị tôi dặn sau khi TN THPT lên SG, các chị tôi đều nhắc nhở phải chạy cẩn thận chăm sóc xe cho kỹ, nên

tôi không dám quên lời dặn này, gia đình tôi gồm năm trai. Chị em tôi gồm năm gái mà Ba tôi hay gọi Ngũ Long Công Chúa cho vui nhà. Chúng tôi cách nhau hai tuổi, nhưng chị Huệ tôi và chị Bảy tôi cách nhau đến bốn tuổi. Khi chị Huệ tôi lên SG thì chỉ còn chị Bảy tôi học lớp 12, tôi thì bắt đầu vô lớp 10.

Ngày đầu nhập học, tôi vui mừng khôn xiết vì được mặc quần áo mới, áo trắng quần đen với chiếc xe đạp Mini này. Lòng vui không tả được khi ngày đầu đứng trước cửa trường Hoàng Diệu, thấy mình đã là cô thiếu nữ trưởng thành. Tiến vào trong sân trường chúng tôi phải dắt bộ xe đạp

vào bên trong không được chạy vào, nếu mấy nam sinh nghịch phá chạy vào bên trong sân trường, thì có Bác bảo vệ yêu cầu xuống xe dắt bộ. Bác bảo vệ là người bạn, quen anh hai tôi, làm việc và sống tại Pháp nhiều năm, Bác trở về sau năm 75, tôi không hiểu tại sao Bác chấp nhận làm bảo vệ trường Hoàng Diệu. Bác biết tôi là em anh Hồng vì tôi có nói cho Bác khi tôi có dịp nói chuyện với Bác.

Khi vào được danh sách lớp 10A4 khoa Anh Văn, tôi đã gặp lại Phượng Linh, Thu Loan còn Băng Tuyết, Mỹ Linh, Thúy Hà học lớp 10A3, thế là chúng tôi lại làm hòa và học cùng, vì kế lớp nên bọn chúng tôi hợp lại chơi với nhau như xưa, nhưng Mỹ Linh phải nghỉ học do hoàn cảnh gia đình khó khăn hay do chuẩn bị đi nước ngoài. Thế là cả bọn chỉ còn lại năm đứa, tôi được xếp ngồi bàn nhứt với Hoàng Oanh và Phượng Linh, Mỹ Trinh, bàn sau chúng tôi là Dinh, Thịnh, Ngân. Sau khi phân công chức vụ của lớp ngày đầu đi học, tôi cũng ít quan sát xung quanh bạn bè, chỉ biết lớp và trường thì hoàn toàn xa lạ, chỉ có Phượng Linh, Thu Loan là bạn bè cũ, tất cả đều là bạn từ các nơi trong Tỉnh ST đến, nào là Trường Khánh, Phú Tâm, Đại Tâm.v.v.v...và các phường trong Tỉnh ST. Cô giáo chủ nhiệm là cô Chuyên, một bạn nữ là Dung làm lớp trưởng, lớp tôi khoảng hơn 35 bạn nam nữ.

Hàng ngày, tôi vẫn cưỡi xe đạp đi về vào buổi chiều, còn chị tôi sử dụng vào buổi sáng, chiếc xe vẫn lăn trên đường mà chẳng bao giờ bị hư cả, nên chúng tôi rất quý, vì các chị tôi xài cẩn thận và Ba tôi hay chăm sóc xe thường xuyên, nên xe ít khi bị hư hao trên đường.

Học được vài tháng, chúng tôi bắt đầu quen trường lớp và bạn mới, trong đó có nhóm nam Dinh, Thịnh, Ngân là rất thân nhau, cả ba đều cao ráo nhưng

Dinh, Ngân thì đẹp trai hơn, còn tôi, Phượng Linh, Thu Loan, Mỹ Trinh thì cùng nhóm. Một hôm, Dinh hỏi tôi sau giờ học tan trường:

“Cho Dinh mượn tập lịch sử của Tuyết ”

Tôi liền lấy ra tập lịch sử cho Dinh mượn, ngày mai sau giờ tan học Dinh gọi tôi và nói:

“Cho Dinh gửi trả lại tập”

Tôi mang về nhà và có linh cảm cái gì đó cộm cộm, tôi đành mở ra quả nhiên đó là một bức thư kèm tấm thiệp xinh xắn, với vài dòng thơ ngây ngô tuổi học trò

“Cô bạn có đôi mắt tròn xoe,

Làm lòng tôi xao xuyến...”

Tôi hết hồn và vội lấy ra xem ngay, vì sợ chị tôi hay bạn bè thấy thì không hay, từ đó mỗi ngày Dinh đều gửi thư cho và hẹn tôi gặp tại nhà cô Chuyên chủ nhiệm, lúc đó Thương học cùng lớp quê ở Trường Khánh cũng ở cùng cô, Thương là học sinh giỏi của Trường Khánh, chúng tôi gặp nhau tại nhà Cô nhưng chẳng nói gì, chỉ ngồi chơi nghe cô nói chuyện thôi, và cứ như thế Dinh hẹn tôi những lần sau đến nhà Cô. Chúng tôi thư từ và hẹn họ qua lại, nhưng tôi không thích chuyện này, vì cả lớp hình như biết cái gì đó mà giữa chúng tôi đâu có điều gì xảy ra, tụi bạn trêu trọc và ráng ghép tên tôi với D, tôi rất bức và từ đó ghét Dinh, tôi không thích nói chuyện với Dinh nữa .Tôi rất vô lý vì bạn bè ráng ghép, thế là tôi không nói chuyện với Dinh, sau đó Thịnh chuyển thư Dinh cho tôi, tôi từ chối và nói:

“Thịnh nhắn Dinh đừng gửi thư nữa”

Những chuyện này chỉ có tôi và Dinh, Thịnh, Ngân biết, những bạn khác điều không biết điều bí mật này.

Hàng ngày tôi và Phượng Linh chạy xe đạp đến trường, có lần Dinh chạy xe đạp qua mặt tôi và Phượng Linh, Dinh lạng qua lạng lại thế là “ùm một cái” Dinh té trước mặt xe đạp của tôi và Phượng Linh, cả hai đều cười khúc khích nhưng không dám cười lớn sợ Dinh quê.

Phượng Linh nói “đáng đời, bày đặc của gái”.

Lớp 10, là thời gian chuyển tiếp từ lớp 9 lên trung học, đối với các môn học điều thay đổi rất nhiều như từ số học chuyển sang Đại số ,nói chung là chúng tôi gặp rất nhiều khó khăn, có bạn học rất giỏi lớp 9 hay tiểu học khi sang lớp 10 thì thành học sinh trung bình, cụ thể là Thương, vì môn Toán là môn khó nhất và các

môn khác như Sinh Vật, Hóa Học cũng thế, đối với môn Toán chúng tôi phải tìm thầy học thêm ngoại khóa, lúc đó Thu Loan tìm ra được cô KA gần nhà dạy Toán cho chúng tôi, cô mới ra trường nên phương pháp dạy không hay lắm, nhưng lúc đó không biết ai khác nên chúng tôi phải đi học như vậy, Cô KA ở gần nhà Thu Loan nên bọn chúng tôi gồm năm đứa mặc dù học khác lớp, nhưng chúng tôi đóng tiền học cho cô, học tại nhà Thu Loan. Nhờ thế mà năm lớp 10 tụi tôi học khá môn này.

Vào gần dịp tết dương lịch, trường HD có tổ chức văn nghệ do học sinh biểu diễn, tôi sáng tác một điệu múa cho lớp, sau đó cô Thủy dạy thể dục giúp cho lớp múa hay hơn, sau đêm chúng tôi biểu diễn khoảng gần 10h tối. Vì quá trễ Hoàng Oanh yêu cầu chúng tôi về nhà nhỏ ngủ ,tụi tôi gồm bốn đứa,thế là quyết định về nhà nhỏ ngủ và báo với gia đình ngủ lại nhà bạn,khoảng 11h tối anh của Hoàng Oanh là Quách Huy Chiến người học cùng khóa với chị tôi khoa Pháp văn,anh Chiến là người sáng tác nhạc thiếu nhi khi anh Chiến chỉ có 10 tuổi, và đoạt giải xuất sắc người sáng tác nhỏ nhất ,anh rất có năng khiếu về nhạc lý chắc do di truyền của Cha anh, nên anh đàn rất hay. Lúc này tôi rất thích nghe anh đàn cho cả đám chúng tôi nghe, anh đàn cho tôi hát, cứ thế gần sáng chúng tôi mệt nhừ và đi ngủ.

Từ dạo đó, tôi để ý đến anh Chiến, anh Chiến học sáng tôi học chiều, khi anh Chiến tan học tôi vào học, anh Chiến chạy xe đạp sườn ngang màu xám, tôi với chiếc xe Mini inox. Anh Chiến cũng thích tôi, nên chúng tôi gặp nhau hò hẹn đi dạo vòng quanh ST, thực sự ST thì nhỏ nên đi đâu ai cũng thấy, nhưng chúng tôi mỗi người một chiếc xe đạp cứ thế mà đi. Cả lớp tôi đều biết chuyện tôi và anh đi dạo với nhau trên những con đường của ST. Thế là Dinh nghe thấy, Dinh rất khó chịu, nhưng không làm được gì. Chuyện chúng tôi là thế chỉ chạy xe vòng vòng quanh phố thế thôi.

Hè lớp 10 lại đến, ngày cuối cùng chúng tôi tổ chức ăn bánh và uống nước, tiệc chia tay nho nhỏ của lớp 10A4. Quỳnh học cùng trường biết tôi và anh Chiến, và là bạn trai của Thương cùng lớp, Quỳnh ghé lớp đàn hát cho chúng tôi nghe, Quỳnh đàn hát rất hay, Dinh thấy thế, nghĩ là bạn trai tôi nên rất khó chịu. Ngày đó, Dinh có vẻ mặt khó chịu đến ai cũng nhận ra, nên mấy bạn tôi càng chọc tôi hơn. Kết quả cuối năm tôi được học sinh Tiên Tiến theo danh từ được gọi thời đó. Kết thúc năm học lớp 10.

Lớp 11 lại đến, Chị tôi đậu ĐH TH ở Thủ Đức, thế là lớp chị kế tiếp ra đi, để lại chiếc xe đạp này cho tôi. Mỗi sáng tôi có nhiệm vụ thức sớm nấu nước pha trà cho Ba Má tôi, và chuẩn bị đồ ăn sáng cho cả nhà rồi cưỡi chiếc xe đạp đến trường. Tôi lại được đi học buổi sáng. Thầy Duyên chủ nhiệm lớp 11 A4, thầy dạy Toán và Chính Trị, thực sự chúng tôi lúc đó còn mệt hơn năm lớp 10, vì thầy dạy tẻ quá, chúng tôi tất cả đều đi tìm học thêm môn toán như thầy Nhị và Thầy Hường, hai thầy dạy toán rất giỏi, tôi cũng học thêm môn Lý của Cô

Ảnh. Môn Lý và môn Toán tôi học rất khá năm lớp 11, tôi bắt đầu hứng thú trở lại hai môn này. Nhưng chúng tôi rất sợ giờ toán thầy Dinh, vì thầy dạy tệ quá. Một hôm thầy bệnh, chúng tôi ghé thăm nhà, nhà thầy ở Đại Tâm có trồng rất nhiều rau cải ngay cả mía, tôi còn nhớ ăn một khúc mía thầy chặt cho chúng tôi. Thầy dễ thương lắm, nhưng vì dạy môn Toán, thì thầy không truyền đạt hết cho chúng tôi kinh nghiệm của Thầy, nên chúng tôi rất ngại giờ dạy của thầy. Năm lớp 11 chúng tôi phải làm lao động công ích rất nhiều, nào là đào ao nuôi cá sau trường, trồng khoai ,lúa vv... Dinh lúc đó làm lớp phó LĐ nên giúp tôi rất nhiều những ngày lao động như thế. Khi trường có đồ vui để học, tôi, Dinh và một bạn khác được tham gia cùng nhóm, thế là tôi nói chuyện lại với Dinh, nhưng cũng rất ít. Dinh rất thông minh , trả lời nhanh chóng các câu hỏi, mà tôi thì phản xạ chậm hơn nên không có cơ hội nhấn chuông, Dinh nhường tôi trả lời được vài câu, chúng tôi lại nói chuyện huyên thuyên với nhau kể từ đó, trừ chuyện tình cảm nam nữ.

Thời gian này tôi cũng hay đi dạo cùng anh Chiến, nhưng ít lại do việc học thêm quá nhiều, chuẩn bị cho thi ĐH nên tôi rất hạn chế gặp anh. Kết quả năm này tôi cũng là học sinh Tiên Tiến.

Vậy mà được hai năm học HD với chiếc xe đạp Mini là bạn đồng hành của tôi mỗi ngày đến trường. Hè năm lớp 11 lại đến, tôi phải lên SG học luyện thi ĐH, tôi lại xa nó, tôi rất nhớ nó vì nó chưa bao giờ giờ hư trong hai năm trời đi học. Lên SG tôi lại đi bằng xe đạp của chị tôi để lại, nhưng nó không là xe Mini bánh nhỏ nữa, mà là xe đạp với bánh to, vì Thành Phố SG rất lớn nếu chạy xe đạp Mini thì không biết bao giờ đến đích. Sau ba tháng hè, trở lại ST, tôi rất bận bịu cho việc học, không gặp lại anh Chiến vì tôi không muốn bận bịu chuyện nam nữ, điều này ảnh hưởng rất lớn cho việc học. Anh Chiến tìm đến nhà tôi và xin chị tôi cho gặp, nhưng lúc đó tôi không muốn gặp anh Chiến, anh Chiến năn nỉ chị tôi nhiều lần thế là chị tôi khuyên tôi nên gặp anh Chiến, anh Chiến rất muốn đi chơi với tôi nhưng tôi không muốn, thế là tôi vô tình nói:

“Thôi, Tuyệt bạn lắm, anh Chiến đừng tìm Tuyệt nữa”.

“Anh Chiến biết, nhưng chỉ lâu lâu đi chơi thôi mà ”anh Chiến nói:

“Không được đâu, Tuyệt xin lỗi”

Rồi chúng tôi chia tay nhau từ đó, anh Chiến rơm rớm nước mắt khi chia tay tôi, tôi thấy tội, nhưng lúc đó tim tôi khép lại vì tôi chưa yêu anh, mà chỉ là cảm giác thích có người quan tâm của thời bông bột. Chia tay anh Chiến, và từ đó tôi không thích đàn hát gì nữa cả.

Lên lớp 12, thầy Thanh chủ nhiệm chọn những học sinh các lớp từ khá trở lên, các bạn cùng lớp là những học sinh khá giỏi từ các lớp khác. Thế là cả nhóm bạn chơi chung, chúng tôi chỉ còn lại Mỹ Trinh còn lại những bạn khác như Phượng Linh, Thu Loan đều chuyển sang lớp khác, Mỹ Trinh ngồi kế tôi học rất giỏi, lớp tôi 12A1 có bộ tứ nam Sư, Hải, Tâm, Anh đều là thần đồng, họ

rất giỏi Toán, Hóa, Sinh, ước muốn của ba bạn là trở thành Dược Sĩ. Không thể nào học qua ba bạn này vào ba môn đó. Nhưng Lý là sở trường của tôi và Toán hệ 12 năm, mà thời đó các bạn đều bỏ, vì học Tích Phân, Lượng Giác, mà các bạn khác không quan tâm nhiều, tôi nghe lời Chị Năm tôi phải tập trung TP, LG vì nó liên quan rất nhiều với môn Toán ở ĐH. Tôi được chị tôi để lại bộ đề thi ĐH môn Toán do Thầy Hưởng viết rất hay, chị tôi nói:

“Nếu em giải hết mấy bài này, không sợ gì cả khi đi thi”

Tôi được Thầy cho làm Thủ Quỹ lớp, chức vụ này không lấy gì làm hành diện, mà còn bù lỗ hoài. Nhưng được việc là lúc nào thầy hay bạn cùng lớp đến tìm tôi, năm đó tôi bệnh hoài do học quá nhiều. Và lúc này chúng tôi phải lao động vào buổi chiều, như cạo tre làm màn tre xuất khẩu, mấy chuyện này tôi cũng ít làm vì Dinh lúc nào cũng giúp tôi, từ đó tôi thấy vậy nói chuyện lại với Dinh, thế là bạn cùng lớp hay chọc phá tôi và Dinh. Nhưng lúc đó tôi không còn giận và ghét Dinh nữa, chỉ nói chuyện như hai người bạn thân thiết. Dinh giúp tôi ngoài việc lao động, còn các môn học hay bài học khó, Dinh rất thông minh môn Toán, Lý, Hóa, và trí nhớ rất tốt trong các môn học như Lịch Sử, Địa Lý. Mình học bài thấy mờ mà lúc nào cũng thấp điểm hơn Dinh, vì Dinh học ít hiểu nhiều, còn tôi thì ngược lại.

Năm đó tôi được thầy Thuận gửi đi thi học sinh giỏi Lý Tỉnh Hậu Giang (Tỉnh Cần Thơ ngày nay tách ra với Tỉnh Sóc Trăng), nhưng sau kỳ thi này tôi không đạt kết quả cao. Năm học lớp 12 là năm rất bận rộn và khó khăn, tôi phải đi học thêm Toán, và Anh Văn, vì thi tốt nghiệp là bốn môn Toán (là môn bắt buộc), Lý hay Sinh Hóa (sẽ được thông báo cuối học kỳ một), môn Văn (là môn bắt buộc) và Anh Văn, hay Sử, Địa (sẽ được thông báo cuối học kỳ một). Chúng tôi tập trung cho việc học thi ĐH là Toán, Lý, Hóa cao độ, phải học thêm và học nhóm, lúc đó tôi và Mỹ Trinh hay học chung ở nhà tôi, chúng tôi ít quan tâm đến môn Anh Văn của thầy.

“Tụi em lo thi đậu đại học, coi chừng thi rớt tốt nghiệp” thầy nói:

Sau khi thi học kỳ hai xong, là kết thúc năm học lớp 12 Hoàng Diệu, chúng tôi được nghỉ rất nhiều môn, do thầy cô bận chấm thi và chuẩn bị thi tốt nghiệp. Mỗi lúc không có giờ học, chúng tôi Mỹ Trinh, Đào hay trốn ra ngoài ăn vặt như chè sừng sa hột lựu, bún nước lèo vv... khi ra cổng gặp Bác bảo vệ đâu có ai được ra, nhưng do Bác biết tôi nên cho chúng tôi ra khỏi cổng trường trong giờ chúng tôi nghỉ, còn lớp khác thì học. Ăn ngon thỏa thích rồi trở lại lớp, nói chuyện về những ngày sắp tới, tôi thì ít tâm sự với ai ngoài Mỹ Trinh, tôi cũng chẳng nói với Mỹ Trinh là tôi thi vào ĐH nào, và sẽ làm gì ở đâu? Mỹ Trinh cũng tốt tính ít hỏi khi tôi không muốn nói.

Khi học kỳ hai trôi qua, kết quả tôi được học sinh Tiên Tiến. Kết thúc những ngày thức khuya học bài, dậy sớm nấu ăn rồi mới đi học. Tôi khăn gói ngay sau khi thi TN, lên SG chuẩn bị học tiếp cho kỳ thi ĐH. Em kể tôi là người

sử dụng cuối cùng chiếc xe đạp Mini này, chiếc xe đạp đã chuyên chở chúng tôi hàng ngày hai buổi đến trường, mà chỉ thời Trung Học Hoàng Diệu chúng tôi mới được sử dụng, nó chất chứa biết bao nhiêu tình cảm của chị em tôi, nó chứng kiến biết bao buổi hẹn hò của năm chị em chúng tôi, vì là “Ngũ Long Công Chúa”, nên chúng tôi được liệt vào danh sách nữ sinh “không xấu xí” của Hoàng Diệu, nên không tránh khỏi có những “đuôi dài ...”.

Đang học thi, vào khoảng cuối tháng 6 tôi nhận được điện thoại của Dì tôi gọi: “Con đậu TN điểm rất cao”.

Tôi vui sướng lắm, lúc này lòng thanh thản để chuẩn bị cho những ngày thi sắp tới, kỳ thi gay go hơn nhiều và quyết định sự thay đổi cho học sinh Hoàng Diệu cũng như cá nhân tôi.

Những ngày học ở SG và Dinh đã tìm gặp tôi, do Ba tôi cho địa chỉ nhà tôi, Dinh mời tôi đi uống nước, lúc đó tôi đang ở đường Lê Văn Sỹ (hay Trương Minh Giảng Quận ba trước 75).

Dinh học ĐH Bách Khoa (hay Phú Thọ trước 75), tôi học Thủy sản SG. Dinh ghé nhà tôi chơi và nói chuyện với chị tôi, chị tôi rất thích Dinh vì Dinh đẹp trai và học cùng ngành với chị tôi, nên chị tôi rất thích nói chuyện về những gì liên quan nghề nghiệp, Dinh mời tôi đi chơi, chị tôi nói:

“Đi đi em”

Tôi thì nghĩ Dinh như một người bạn, cùng quê chứ chẳng nghĩ gì khác, đi chơi vài lần Dinh lại bắt đầu tỏ tình:

“Dinh muốn Tuyết là bạn gái Dinh, Tuyết thấy sao?”

“Tại sao?” tôi hỏi?

“Vì mình rất thân nhau, từ lâu rồi”. Dinh nói

“Đúng là thân nhau chứ đâu có yêu nhau”, tôi trả lời

“Dinh muốn tiến xa hơn”. Dinh tiếp

“T không nghĩ thế”

Vài năm sống ở SG, Dinh ở ký túc xá Bách Khoa, chúng tôi dờ về Quận 5. Dinh sống rất gần nơi chúng tôi ở, thỉnh thoảng Dinh ghé sang chơi, chúng tôi chuyện trò vui vẻ như hai người bạn thân thiết cùng quê, không hơn không kém. Vì lúc đó tôi cũng đã yêu chút xíu một người khác. Nên tình cảm chúng tôi chỉ thể thôi, không tiến xa hơn được.

Khoảng năm 91-92 là lần cuối cùng chúng tôi nói chuyện với nhau, Dinh không còn kiên nhẫn và nói:

“Tuyết có tình cảm gì với Dinh không?”

“Tuyệt nghĩ vẫn vậy, không thể xa hơn được”

“Dinh muốn xa hơn Tuyệt đồng ý không?”

“Tình bạn vẫn là tình bạn khó mà thay đổi được Tuyệt” tôi tiếp

“Như vậy Tuyệt chỉ xem Dinh như bạn thôi hả?”

Tôi cười “ừ, thế thôi”.

Sau này, Dinh lập gia đình và nay làm Giám Đốc Cho Công Ty Giao Thông Vận Tải Tỉnh ST khá khá lắm.

Hè năm 1997 trở về ST, tôi thăm lại Hoàng Diệu và tặng quà cho các em học sinh nghèo học giỏi, và Thầy Cô có hoàn cảnh khó khăn. Tôi gặp lại Thầy Duyên, Cô Ánh, Cô Thủy, Thầy Thanh, Cô Chuyên, tôi vui mừng không tả xiết vì đâu thể gặp được cả ba Thầy Cô Giáo Chủ Nhiệm mình khi xưa cùng lúc, vì các Thầy cô vẫn còn đó và khỏe mạnh, đó là niềm may mắn của tôi trong đời gặp lại Thầy Cô ngày xưa. Khi trao phần cho các em tôi không khỏi bồi hồi xúc động như những ngày tôi vào ngưỡng cửa Hoàng Diệu.

Chiếc xe đạp này của năm chị em chúng tôi sử dụng, tôi cho lại con gái người đồng nghiệp, vì cháu rất cần một chiếc xe đi học hàng ngày như tôi, tôi thấy thế và cho nó lại cho bạn tôi. Cho dù có nhiều thay đổi thăng trầm trong cuộc đời, nhưng tôi vẫn cứ muốn nhìn thấy chiếc xe đạp inox ngày xưa mãi mãi, hy vọng một nơi nào đó người sử dụng nó vẫn sử dụng chiếc xe đạp này.

Xe đạp xưa không còn đồng hành với chúng tôi và Ba tôi cũng không còn chăm sóc nó nữa, vì Người đã ra đi vĩnh viễn cũng như chiếc xe đạp ngày xưa ấy, chẳng biết nó còn tồn tại chẳng? Mong rằng một nơi xa xôi nào đó nó vẫn còn nguyên vẹn, và cũng như hình ảnh của Ba tôi ở trong ấy cùng suy nghĩ của năm chị em chúng tôi. Tôi nhớ lời Ba tôi nói khi Ba tôi thường hay gặp Dinh những năm sau này và khen tấm tắc:

“Dinh nó tốt quá sao con không lấy nó”

Dinh thường có liên lạc với em gái tôi và biết email của tôi, chúng tôi lại liên lạc với nhau như những người bạn, nhưng rất lâu rồi chúng tôi không gặp nhau, tôi yêu cầu Dinh gửi hình cho tôi xem, bây giờ Dinh rất đẹp và sang nữa chứ. Rồi tôi lại nghĩ, mình đã đánh mất đi một mối tình thuở học trò ngây thơ này.

Mong ước có một lần về lại chốn xưa, tìm lại bạn bè, trường HD với tiếng trống trường, hồi tưởng lại kỷ niệm xưa tình yêu tuổi học trò, và ở một góc trước lớp có ai đó đứng nhìn tôi trong giờ tập thể dục giữa giờ và được cười trên chiếc xe đạp ngày xưa ấy vòng quanh ST.

Và ngày ấy có năm chị em và anh em chúng tôi cùng ăn cơm với Ba Má, ngồi nghe những lời răn dạy của Ba, cũng như trước giờ đến trường Ba thường nhắc:

“Chạy cẩn thận nhe con”.

Thời gian trôi nhanh, qua hơn 20 năm, tôi còn nghĩ mãi đến nó ,tôi nghĩ những buổi đến trường, những buổi đi dạo ST, những ngày mưa nắng cùng năm chị em tôi, tình cảm chị em tôi rất đầm ấm và thấm thiết không thể nào diễn tả hết, cho dù chúng tôi nghìn trùng xa cách nhau, mỗi người mỗi nơi, nhưng lúc nào cũng nghĩ về nhau, và thỉnh thoảng khi nhắc lại chuyện cũ chúng tôi hay nói với nhau, “chiếc xe đạp này già như tội mình, nó có tình yêu và tình cảm như tội mình đó”. Bây giờ nó đang ở đâu? Có còn tồn tại, hay là nó đã già nua củ kỹ và người ta quăng nó vào một góc nào đó hay trong một đồng rác nào rồi?

Tôi hy vọng ai là chủ nhân nó ngày nay, khi đọc được những ký ức này thì hãy giữ lấy nó và trân trọng nó như trân trọng tình cảm của năm chị em tôi thời Hoàng Diệu.

*Tuổi thơ tôi với chiếc xe đạp ngày xưa ấy
Chiếc xe đạp chuyên chở tình yêu chị em tôi
Cùng tình thương của cha tôi ngày ấy
Ước muốn một ngày về lại chốn xưa
Tìm lại tình yêu tuổi học trò ngày xưa ấy
Nhìn lại cây phượng vĩ trong sân trường
Hoàng Diệu ngày xưa ấy
Sân trường, tiếng trống vào lớp học
Giữa giờ chơi với giờ tập thể dục
Giờ tan trường, giờ chia tay
Chia tay mãi mãi tuổi học trò ngây thơ
Với bạn bè cũ, lớp học xưa
Trường Hoàng Diệu với chiếc xe đạp ngày xưa ấy.*

Nguyễn Thị Tuyết HD 83-86 Viết vào mùa xuân – Bruxelles 2010

THE BICYCLE OF THE OLD DAYS

TINH TAM 3 is the name of my school from grade 1 to 9. The year 1982-1983 marked the last school year. We formed a group of 6 girls named - My Linh, Thuy Ha, Phuong Linh, Thu Loan, Bang Tuyet and me. My name has not middle name as others except "Thi" inserted in the middle.

My Linh lived near to the teacher Tho's house. My Linh was a Tai Chieu Chinese girl. Thuy Ha was a daughter of the coffin shop owner. Her house had an apple tree beside the entrance gate. Phuong Linh lived near "Tra Men" bridge. Thu Loan's house was close the bridge "Thien Ho ". Her father was a former officer of the old regime "prior to 75". Her large house had many apple and tamarind trees beside the pond while Bang Tuyet's house was a normal one which was also at the proximity of Thu Loan's house. My house was close to the school, only two minutes of walk to the school gate. In the last school year, we quarreled and did not get along together, therefore our group went down to five, and I was alone from that time. I must learn how to compete against them. The group had My Linh who was smartest, others were normal girls. Since then I had to eat and be alone without them. I did not enjoy making other friends. I felt sad and lonely during that school year. Among them, I paid more respect to My Linh because she was so smart. Every day I had to go back and forth to school alone. In some spare times I sat on the balcony of the second floor, looking down the road and observing people passing by because my house located on the main road leading into down town of Soc Trang. I often wished to ride a bike to the school as others, but my family had only one female bike made of stainless steel which was very heavy and was not equipped with a basket in front to carry school objects as the modern at that time. I knew at that time in Soc Trang province it had left only just a few bikes similar to that model.

At the end of the school year, Phuong Linh was awarded a certificate of merit for "Good student ". I missed only 0.1 points in composition subject to earn that honor. Therefore my name was not in the list. I felt so sad because the system was not fair. Everyone knew our ability during the school year. After the Award ceremony, I was ranked as " Advanced student ". But that year we ought to study very hard in order to pass the entrance examination for Hoang Dieu School.

All six girls were closed friends for so many years, but with only a quarrel like a child which destroyed our relationship for entire year. We did not talk to each other. In the 9th grade completion examination, I sat next to Bang Tuyet,

because of the same name. After completing the exam, I stopped writing and reviewed the last time before submitting to the professor, Bang Tuyet was not able to complete yet because the topic was difficult and "tricky" from the examiner. She was afraid to earn a "zero " note. I was very confident in what I had done my examination. Bang Tuyet suddenly asked me:

"How to do this?"

"Just provide general guidelines before the story of the CHI DAU happened, don't worry about the rest we might provide the wrong answer". I replied.

Then I cited to her few concrete examples, so Bang Tuyet then understood the subject and began to write. After writing the grade 9 completion examinations, I received a "very good" score but I was disappointed because I did not receive the certificate as "Good student" by school. In normal circumstances a combination of "very good" score and a "Good student" in the last school year, I could have been exempted from the entrance examination to the Hoang Dieu High School. Therefore I had to write the transfer exam to Hoang Dieu High School. Phuong Linh had also to write the exam as others. She was not an excellent student but "Luck".

After graduating from the grade 9, I concentrated on the preparation of entrance examination for THHD. On the examination day, I did very it well. My parent asked our uncle named Cu Na in Chinese's word to check out my result by providing him my registration number. Cu Na was also teacher of mathematics in Hoang Dieu high school. His real name was Quang. After compiling all scores, Cu Na rushed to our house to inform my parent that I had 9.75 out of 10 score on Mathematics. There was a few students who received 10 over 10 score. At that time, I was very frustrated because I did not understand why I had not received 10 out 10. Nonetheless I received very high score on the entrance examination to the Hoang Dieu high school.

The first day of Hoang Dieu High school was on September 05, 1983. I was happy with Mini bike left by my fifth sister. The bicycle was used for many years from my eldest sister to CHI HUE, CHI BAY and finally to my turn. All my sisters kept it in good condition. They cleaned it every day so shiny as bell, wheels, steel frame, rim, etcMy father also took good care of it. Therefore I had to follow the same rules. Gradually my two older sisters went to study at Sai Gon University, then my next sister named CHI BAY and I shared the bike. She used it in morning class; I got it in the afternoon and so far. We used it carefully. My family had five boys and five girls. My father often called us as NGU LONG CONG CHUA which meant "five princesses of dragon family" when joking for fun. Five girls are separated by 2 years each except CHI HUE and CHI BAY were separated by four years. In that year CHI BAY was at the grade 12 which

was the last year in high school while I started the grade 10, the first year in Hoang Dieu.

Back to school on the first day, I was excited because I had a chance to wear new clothes with white shirt, black pant and riding the Mini bike. I could not describe my feeling in words when standing in front of Hoang Dieu gate, and thought I became an adolescence girl.

When entering the school gate, we had the obligation to get off the bike and walk in to the parking lot. In the case if some stubborn boys ran the bike inside the school yard, the security guard would ask them to get off and walk with bike but not riding it. The guard knew my eldest brother in France when I had the opportunity talking to him. He was working and living in France for many years. He came back to Viet Nam in 1975 to work for Hoang Dieu high school as security guard. I was wondering myself why he accepted to work for Hoang Dieu.

When my name was in the list of 10A4 class where English was the first language, I met Phuong Linh, Thu Loan, Bach Tam, My Linh, Thuy Ha of the class 10A3. Therefore we made peace once again because my class was next to theirs. We gathered together but My Linh had to leave the class/exit school early due to financial difficulties or to prepare going overseas. So our new group was reduced to five girls. I seated on the first table with Hoang Oanh, Phuong Linh and Trinh. The following table consisted of Dinh, Thinh and Ngan. After assigning the role and responsibility (positions) in the class of the first day in school, I did not observe around for new friends. All I knew was every thing was new, new school, new class and new faces. Everything was strange to me. Only Phuong Linh, Thu Loan were my old friends, the rest of the class arrived from all the places of Soc Trang's province such as Truong Khanh, Phu Tam, Dai Tam, etc.... Our class tutor was DUYEN and a girl named Dung who became class leader. There were 35 girls and boys in our class.

Every day, I still biked to school by bike in the afternoon and my sister used it in the morning. The bike still rolled on the road but never had any problem because we used it very carefully and my dad checked it regularly.

After a few months in Hoang Dieu School, I started to be accustomed to the new and made new friends. We Phuong Linh, Thu Loan and I formed a new female group and the male folks consisted of Dinh, Thinh, Ngan. All of them were tall guys but Dinh and Ngan were more handsome. One day after school, Dinh asked politely me to borrow my history book; I immediately took it out the history book from my book case and lent it to Dinh. Tomorrow after school, Dinh called me and said

“Dinh return to Tuyet the book and thanks”

I brought it home and felt something hard in my book, I had opened it and saw an envelope with a letter, love card, with some student poetry fondly :

“She has beautiful eyes ,
How pleased I see her ...”

I've surprisingly read it and then destroyed it immediately because if someone else or my sister could see it, I would have had a problem. From that day Dinh sent a letter to me and had a date at the class tutor's place. Thuong was our classmate who lived with her, Thuong originated from Truong Khanh and she was known as a “good student”. We met together at class tutor's house; we just sat and said nothing. We listened to tutor as she spoke. After that day Dinh had frequently made appointment at her house. We contacted together a short time but I did not like that way because other classmates seemed to know something happened between us. In reality there was just a usual period of study and nothing happened between us. Afterwards I was so angry to Dinh and started hating him without reason. I hated talking to Dinh then. I was so ridiculous because our friends tried to bring us together, then Thinh handed a letter from Dinh to me, I refused by saying:

“Do not give me letters anymore”.

These stories were only known by Dinh, Thinh, Ngan and I. No one else knew this secret.

Every day I rode the bike to school with Phuong Loan while Dinh rode his bike who was often trying to pass in front of us. One time we heard the “bum” then he was falling and Phuong Loan was laughing “you deserved the fall and don't try to compete with girls”.

We giggled but not so loud, we were afraid that Dinh might hear it.

The grade 10th which marked the transition period from grade 9th to high school was subject to change so much from arithmetic to algebra. In general, we encountered many difficulties, some good students who had learned so well in grade 9 or elementary school became “average students” in grade 10. This was particular the case of Thuong, because Mathematics was the most difficult subject as well as Biology and Chemistry. Therefore we had to take a complementary course which was not easy at that time. Then Thu Loan had found out a new teacher KA who lived nearby teaching Mathematics in private. She was a new teacher therefore her method was not very good but we had no choice but to study with her. We were 5 girls who were not in the same class but we paid her the same tuition fee. I was fairly ranked in this subject. At the end of the 10th grade I received good marks.

The year end approached, Hoang-Dieu's school was organizing a gala of music performance by students. I composed a dance scene for our class, then

teacher who taught gymnastics helped us improving the dance style. After that night we performed the gala until 10 pm. It was too late for all of us and Hoang Oanh asked us stay in her house. Then four girls stayed overnight and we informed our families by phone. That night we met her brother named Quach Huy Chien who studied in the same class of my older sister but in French group. He was a songwriter when he was only 10 years old and won the best composer prize at that time. He had a lot of skill in music, maybe because he deserved certain gene of his Father. He played guitar and I sang till almost early in the morning. Therefore we were tired and went to sleep late afterwards.

I noticed Chien since then. I was in the afternoon class. He was in the morning class. We sometime saw each other. He rode the gray bike while mine was a Mini made of stainless steel. Some times we rode around ST city together for pleasure. My classmates started to rumor about us and Dinh felt uneasy.

The summer time came, the last day in our class we ate cake and drank beverage in an informal farewell party of the class 10A4. Quynh was our friend from other class and he knew Chien and me. He was Thuong's boyfriend. Quynh visited our class and played guitar, he sang very well, Dinh saw that, he thought that Quynh was my boyfriend. Dinh looked uncomfortable, everyone realized it. I got another "Advanced student" rank in this year. It was the end of the first year in HD school.

Arrived the Grade 11th which was the second year in high school, my sister started her University in Thu Duc. Therefore she left the bike to me. Every morning, I had the responsibility to prepare tea and breakfast for my parent and family members. I then rode bicycles to school again. My class was 11 A4 and our new teacher named Duyen who taught us in mathematics and Politics. Indeed, we are more tired at that time because that teacher lacked of mathematics teaching experience. I had to take extra courses in Physics from Anh and Mathematics from Nhi and Huong. I performed quite well in math and physic. I started getting interested in these subjects. At the same time we were scared the current math teacher because he taught poorly. One day our Math teacher was sick, we came visiting his house in Dai Tam where it was grown a lot of vegetables and even sugar cane. I remembered eating a piece of sugar cane he cut for us. He was so nice, but because of his bad teaching math, he could not fully convey all his ideas to students. In grade 11th class, we had to do a lot of public labor work such as digging fish ponds after school, planting potatoes and rice, etc... Dinh was an assistant class leader at that time; he helped me a lot of physical work. One day, our school organized a quiz competition for students; Dinh, I and other friend were participating in the same

group. But Dinh was so smart, he answered the question so quickly so I could not hit the bell as quick as him to provide the answer first, anyhow Dinh gave me a chance to answer to some questions. We were chatting with each other as ramblings since then. So I exchanged words with Dinh as friends.

This time, I was riding around ST with Chien. I had fewer occasions to do so because I had a lot of materials to learn, to prepare for university entrance examination. Therefore I had very limited time to meet him. My result of this year was still “Advanced student”.

That was two years with Mini bikes to HD school every day. I had to leave my bike in Soc Trang to go to SG in order to prepare my University exam next year. I missed it so much and I had to ride other bike with big wheel, because with Mini bike we could not go far in the big City like Saigon. After three summer months in SG, I came back to ST continuing the last semester of scholar year.

Chien came to my house and asked my sister to see me many times, Chien wanted to go out with me but I don't want to, so I accidentally said

“I have no time to go out with you any more, I have to study”

“We can go out sometimes, not always”. Chien said

“Sorry, I cannot”

Then we separated from each others in that time. Chien was teary as I found myself guilty. But I had no feelings for him, he was just someone who showed interest in me when I was young. Saying goodbye with him and then I gave up singing since then.

In the grade 12th, our new teacher named Thanh selected only best students from different classes. Therefore my new classmates were ranked as “good students” from other classes. Our former group was left with only My Trinh, Cam Dao and Phuong Loan. Thu Linh was transferred to another class, sitting next to My Trinh. I learned so well. My new class 12A1 had a male group consisting of 4 guys named Su, Hai, Tam and Anh. The latter was very smart. They were very good at Math's, Chemistry and Biology. They dreamed to become pharmacists. No one could be better and it was almost impossible to surpass them in these materials. But my strength was on Physics and Mathematics such as Integration, Volume arithmetic's (tich phan luong giac). I followed my sister's recommendation which was to concentrate on these materials because they were the base of university mathematics. My sister gave me her math preparation work book written by teacher Huong in which

questions and exercises were so well prepared and she said: "If I were able to solve all these exercises, I would pass any examination".

I was appointed as class Treasurer (cashier). I would not take pride of this position but accounting losses. In this year I was often sick due to hard work and so much stress in school. And we had to labor in the afternoon such as shaping bamboo to make blind for exporting purposes. Dinh always helped me since we re-established our relationship. Therefore other classmates jointed me and Dinh again. In my heart I was no longer angry and would not hate Dinh anymore except I considered him as a friend. Dinh was very good in Maths, Physics, Chemistry, and had a good memory in subjects like History and Geography. He spent less time for study but understood better than me.

That year I was picked by teacher Thuan in Physic to participate in the inter-collegial competition of Hau Giang Province (Hau Giang today is splitted as Can Tho and Soc Trang Provinces). After the competition I did not perform well in school. In the grade 12th we were very busy and working hard. I had to take extra courses in mathematics and English in order to prepare graduation examination. These four materials were compulsory - Physics or Biology, Chemistry (to be announced at the end of the semester), composition subject (as compulsory) and English, Literature, or History, Geography (to be announced last one semester). We had to concentrate on those 4 main materials in preparation of University Entrance Examination such as Mathematics, Physics, Pre-University Chemistry. My Trinh and I reviewed and did homework at my house. From then we were less interested in English and our English teacher reminded us: "If we concentrated to pass university entrance examination but you might fail high school graduation"

After the completion of second semester exam, the school year came to an end at Hoang Dieu. Many of our courses were interrupted many courses by teachers because they were busy with other tasks as preparation and review of the examinations. Our friends My Trinh, Cam Dao and I went out of school to eat like grenade seed fruits, green tea, vermicelli in mud fish soup (bun nuoc leo) etc... We were allowed to leave school during the day because the security guard knew me while other students had to stay in class. They were chatting and talking about the future but I did not say a word because I had no idea what I will do. Trinh was my best friend and I shared my story with her but I carefully used humble words with her too. She had a good character like she never asked me my plan.

After two semesters passed by, I still got "advanced student" rank. From then I would not worry anymore about doing homework late at night, cooking early in the morning before school. A short time after, I left ST and was off to

SG to prepare my University entrance exams. I left my mini bike to my sister. The bike transported us every day to Hoang Dieu's school during 2 sessions. It had a lot of meanings to me and it witnessed many dates in years from our sisters because the "Five Princess of dragon family" was quite nice looking girls who were listed as "not ugly girls of Hoang Dieu". We had been given the name as "long tail girl/long hairs"

After the high school completion exam, in late June I received my aunt's phone call:

"You got high score of high school completion exam"

I was very happy and pleased with that mark. I was finally eager in preparation for the upcoming entrance exam for university. The exams marked a tough transition period from Hoang Dieu High School to university for all students.

During the time I stayed in SG, I met Dinh sometimes. My father gave him my home address. Dinh invited me for a drink when I lived in Le Van Sy street (or Truong Minh Giang street before 75).

Dinh enrolled in the University of Polytechnic (or Phu Tho previous 75) while I pursued my studies in Fisheries College. Dinh came to our place and talked to my sister. She liked Dinh because he was a handsome boy and followed the same profession with her. Therefore she was very interested to chat about anything related to her field of experience. He finally invited me to go out for a drink and my sister encouraged me: "Go out with him".

In my mind Dinh was considered as my friend, a resident of the same hometown. Nothing else. After going out several times Dinh began to beg me being his girlfriend:

"Tuyet can you be my girl friend?"

"Why?". I asked

"Because we are very close friends for a long time". Dinh said

"Yes, we are close friend but not lovers". I replied.

"Dinh insisted me to go further in our relationship." Dinh said

"I don't think so". I replied.

During study in SG Dinh lived in Bach Khoa's dormitory while we moved to District 5. Dinh lived near our house. Sometimes Dinh came to my place and we talked as two best friends. Our relationship as friends just stayed there and could not go further.

Last time we met in 91-92, Dinh had no patience anymore and said

"Have you ever thought of loving me?"

"No, we are always friend". I said

"Can we go far in our relationship more than friends? As lovers for example?". Dinh asked

"The friendship stays as friendship which is hard to change with Tuyet".

I said

"Therefore you always think we are friends". Dinh insisted.

"Yes, just like that". I laughed.

A short time later, Dinh got married and worked for transportation company as Director in ST Province and lived a lavish lifestyle.

Summer 1997, I came back to visit again Hoang Dieu and gave gifts to the poor students who performed very well in school and teachers who were in financial situation. I met teachers Duyen, Ms. Anh, Ms. Thuy and Thanh. Among these teachers three of them taught our class. I was glad at this moment because I could not have the chance to meet all these three teachers at the same time and at the same place again. I wished they would always be there and be healthy. I might not describe all my emotions and feelings at that time comparing to the first day in this school Hoang Dieu.

Our bike was used by our sisters and me for a long time. I gave it back to my colleague's daughter because she need a bike going to school every day like I did before. Life goes on with many ups and downs but in my heart I still want to see my old bike. Hopefully somewhere in my hometown somebody still uses this bike and loves it we did forever.

The bike of the old days no longer accompanies us and my father no longer takes care of it because he has gone forever, so the old bike. I don't know if it still exists in good condition? Somewhere I hope it still remains intact as well as the image of my father being with five sisters who used it. I remember my father said:

"Dinh is good man, why didn't you get married with him?"

Dinh has often contacted my sister to get my email address. We still keep in touch each other as friends. I asked Dinh to send me his recent picture. He still looks very nice and elegant until now. I think that I've lost a childhood love of this innocent student.

I wish I could to go back to the old times finding childhood friends, school drumming, reliving old memories of love and at the corner of the class where someone looked at me in the physical training hours and riding on the bike around ST.

And that day in a warm family with five brothers and sisters who enjoy eating together with our parents, carefully listen to my father's teaching before going to school:

"Ride carefully, kids."

As time passes, almost 20 years, I still think about the bike today. I think back about the school time, walking along streets in ST, the rainy and sunny days with my sister, warm love and care from my sisters which could not necessarily be described in words. Whether now we are settling in many different countries but we came from the same place. We always think of each other and sometimes I recall the old story as we talk to each others "this old bike as our Heritage, it is our love and it has the same feelings as us. Where is it now? It still exists or it is getting older like us or maybe people throw it into a certain corner or in a pile of garbage then?

I hope the person who owns my bike now, when reading my memoir, please keep it and cherish it as a sentimental value from five sisters of Hoang Dieu's time.

*The bike of my childhood in the old days
The Bike carried love from our sisters
As well as love of my father
A desire one day to be back to the old times
Find the love of innocent student life of the old days
Looking at the flamboyant tree in the schoolyard
Hoang Dieu's school of the old days
The school yard, sound of the drum for class time
Between the recreational hours and exercise
Time to finish school and to say farewell
Goodbye forever innocent life of student
With old friends and former class
Hoang Dieu's school with the bike of the old days.*

Nguyen Thi Tuyet HD 83-86

Written in the spring of 2010 - Brussels Belgium

Edited by Nguyễn Hồng Phúc HD 67-72

and Ngô Thị Xuân Nga-TH Sa Đéc 67-74

-----000-----

Le vélo d'autrefois....

TINH TAM 3 est le nom de mon école du 1er à la 9^è. L'année 1982-1983 a marqué la dernière année scolaire. Nous formions un groupe de 6 filles comprenant My Linh, Thuy Ha, Phuong Linh, Thu Loan, Bang Tuyet et moi. Mon nom n'a pas de prénom comme les autres, sauf "Thi" inséré entre le prénom et le nom de famille.

My Linh habitait près de la résidence de l'enseignant Tho. My Linh était une jeune fille chinoise Tai Chieu. Thuy Ha était une fille d'un propriétaire du magasin de cercueil. Sa maison possédait un pommier à côté de la barrière d'entrée. Phuong Linh habitait près du pont "Tra Men" tandis que Thu Loan vivait près du pont "Thien Ho". Son père était un officier de l'ancien régime "avant 75". Sa maison avait un grand pommier et tamariniers longeant au bord de l'étang tandis que la maison Bang Tuyet était tout à fait normale qui était aussi à la proximité de celle de Thu Loan. Ma maison se trouvait seulement deux minutes de marche à la porte de l'école. A la dernière année scolaire, nous nous avons disputé une petite affaire et ne nous entendions pas ensemble, donc notre groupe était réduit à cinq filles et j'étais dans la solitude à partir de ce moment-là. Je devais apprendre à concurrencer contre les autres filles. Dans ce groupe My Linh était la plus intelligente et les autres étaient des filles normales. Depuis ce temps-là, j'étais seule à ma manière sans elles. Je n'avais pas le goût de me faire d'autres amies. Je me sentais triste et solitaire tout au long de cette année. Parmi elles, je respectais My Linh la plus parce qu'elle était si intelligente. Chaque jour, je devais aller à l'école seule. Aux temps libres je me suis assise sur le balcon du deuxième étage, regardait sur la route en observant les piétons au passage car ma maison se situait à côté de la rue principale menant vers le centre-ville de Soc Trang. J'avais souvent voulu faire du vélo à l'école comme les autres mais ma famille n'avait qu'un seul vélo en acier inoxydable pour les filles. Ce vélo, qui était très lourd n'était pas équipé d'un panier à l'avant pour transporter des objets d'école comme à l'heure moderne. Je me souvenais à ce moment dans la ville de Soc Trang, il restait seulement quelques modèles similaires au nôtre.

À la fin de l'année scolaire, Phuong Linh a reçu un certificat de mérite comme « bon élève ». Je n'avais manqué que 0,1 points dans la composition pour gagner cet honneur. C'est pourquoi mon nom ne figurait pas dans la liste de « bon élève ». Je me sentais si triste parce que le système était injuste. Tout le monde savait ma capacité d'apprentissage pendant toute l'année scolaire.

Après la cérémonie, j'étais classée comme « étudiant de niveau avancé ». Mais cette année-là, nous devions étudier très dur afin de préparer l'examen d'entrée de l'école de Hoang Dieu.

Nous avions beaucoup de plaisirs de jouer ensemble depuis de nombreuses années, mais avec seulement une querelle enfantine qui ait détruit notre relation pour l'année entière. Nous n'avions pas parlé un seul mot entre les uns des autres. Lors de l'examen terminal de 9ème année, je m'étais assise à côté de Bang Tuyet, car nous avions du même prénom. Après avoir terminé l'examen, j'avais cessé d'écrire et examiné la dernière fois avant de présenter au professeur, Bang Tuyet n'était pas en mesure de compléter encore parce que le sujet était difficile et astucieux de la part de son « l'auteur ». Elle avait peur de mériter une note "zéro sur dix". J'étais très confiante de mon examen. Bang Tuyet me demanda soudain:

"Comment le faire?"

"Juste fournis des directives générales avant que l'histoire de CHI DAU se produisait, ne s'inquiète pas du reste car nous risquons de fournir une mauvaise réponse", répondis-je.

Ensuite, je citais quelques exemples concrets, de sorte que Bang Tuyet alors puisse comprendre l'énoncé. Elle se mit à écrire. Après avoir complété l'examen de 9ème année, j'avais reçu une note "très bon" mais j'étais déçue parce que je n'avais pas reçu la mention « bon élève » décernée par l'école. Dans les circonstances normales, une combinaison d'une note finale "très bon" et une mention de "bon élève" à la dernière année scolaire, je pourrais être exemptée de l'examen d'entrée à l'École secondaire Hoang Dieu. Je devais donc passer l'examen d'admission à l'école de Hoang Dieu (THHD). Phuong Linh devait également passer l'examen comme les autres. Elle n'était pas une excellente élève, mais "chanceuse".

Après avoir complété la classe du 9ème, j'avais concentré sur la préparation de l'examen d'entrée à THHD. J'avais très bien écrit l'examen. Mes parents demandaient à notre oncle Cu Na, appellation selon la tradition chinoise pour vérifier mon résultat en lui fournissant mon numéro d'enregistrement. Cu Na était également un professeur de mathématiques à l'école secondaire de Hoang Dieu. Son vrai nom était Quang. Après avoir compilé tous les résultats, Cu Na se précipita à notre maison pour informer mes parents que je n'avais une excellente note de 9,75 sur 10 en mathématiques. Il n'y avait que quelques étudiants qui atteignaient 10 sur 10 points. A cette époque, j'étais très frustrée parce que je ne comprenais pas pourquoi je n'avais pas reçu 10 sur 10. Néanmoins, j'avais reçu une très bonne note de l'examen d'entrée à l'école Hoang Dieu.

Le 05 Septembre, 1983 marquait le premier jour de Hoang Dieu. J'étais

contente de rouler en vélo Mini qui m'était laissé par mon cinquième sœur. Le vélo était utilisé pendant de nombreuses années de mes sœurs CHI HUE(6), CHI BAY(7) et enfin à mon tour. Toutes mes sœurs l'ont gardé en bon état. Ils l'ont nettoyé tous les jours, il était si brillant avec la cloche, les roues, châssis en acier, les jantes étaient très propres.... Mon père avait également pris soin de lui. J'avais donc dû suivre les mêmes règles. Peu à peu, mes deux sœurs aînées étaient en route pour Sai Gon afin de continuer l'Université, puis ma sœur appelée CHI BAY et moi, on partageait ce vélo à Soc Trang. Elle l'utilisait en classe matinale, je l'avais dans l'après-midi. Nous l'utilisions avec soin et amour. Ma famille composait cinq garçons et cinq filles. Mon père nous avait souvent appelés comme NGU LONG CONG CHUA qui signifiait «cinq princesses de la famille du dragon" pour le plaisir. Cinq jeunes filles étaient séparées de 2 ans entre elles, sauf Chi Hue et Chi Bay par quatre ans. Cette année-là Chi Bay était à la 12ème année étant la dernière année scolaire au lycée et j'étais en classe de 10ème étant la première année.

Retour à l'école le premier jour, j'étais excitée parce que j'avais une chance de porter de nouveau vêtement avec chemise blanche, pantalon noir et rouler en vélo Mini. Je ne pouvais pas décrire mon sentiment à ce moment-là et j'étais debout en face de la porte principale de Hoang Dieu et pensait que j'étais devenue une jeune adolescente.

En entrant dans la porte principale de l'école, nous avons l'obligation de descendre du vélo et marcher à pied jusqu'au stationnement. Dans certains cas, les garçons tenaces/recalcitrants roulaient en vélo à l'intérieur de la cour d'école, l'agent de sécurité pouvait leur demander descendre et marcher avec le vélo, mais pas rouler. Le garde de sécurité me tolérait car il connaissait mon frère aîné vivant en France. Il avait vécu et travaillé en France depuis de nombreuses années. Il revint au Viet Nam et travailla pour Hoang Dieu comme garde de sécurité. Je me demandais pourquoi il avait accepté de travailler pour Hoang Dieu à cette position.

Lorsque mon nom était sur la liste de classe 10A4 où l'anglais était la langue première, j'avais rencontré Phuong Linh, Thu Loan, Bach Tam, My Linh, Thuy Ha de la classe 10A3. C'est pourquoi nous avons fait la paix de nouveau, car ma classe était à côté de la leur. Nous nous étions réunies de nouveau, mais My Linh avait dû quitter l'école par sortie précoce en raison de difficultés financières ou peut-être pour préparer une migration à l'étranger. Donc, notre nouveau groupe avait réduit à quatre filles et un gars. Je m'étais assis à la première table avec Hoang Oanh, Phuong Linh et My Trinh. La table suivante composait de Dinh, Thinh et Ngan. Après avoir défini le rôle et la responsabilité (des postes) de chacun/chacune dans la classe, à la première journée à l'école, je n'avais pas remarqué des nouveaux amis autour de moi. Tout ce que je

savais, c'était tout nouveau, nouvelle école, nouvelle classe et nouveaux visages. Tout était étrange pour moi. Seules Phuong Linh, Thu Loan étaient mes vieilles amies, le reste de la classe étaient arrivés de tous les endroits de la province de Soc Trang, tels que Truong Khanh, Phu Tam, Dai-Ngai, etc Notre tuteur de classe était Mme CHUYEN et Dung étant notre chef de classe. Il y avait 35 filles et garçons dans notre classe.

Chaque jour, j'avais roulé en vélo à l'école dans l'après-midi et ma sœur l'avait utilisé le matin. Le vélo roulait bien sur la route et ne brisait jamais parce que nous l'avions utilisé avec beaucoup d'attention et mon père avait vérifié régulièrement.

Après quelques mois au lycée de Hoang Dieu, je commençais à familiariser notre école et faisais connaissance de nouveaux/nouvelles amis/es. Nous Phuong Linh, Thu Loan, moi-même formions un nouveau groupe femelle et les autres gars formant un groupe male composant de Dinh, Thinh, et Ngan. Les gars étaient grands mais Dinh et Ngan étaient les plus beaux garçons. Un jour après l'école, Dinh me demanda poliment mon livre d'histoire pour emprunter, je l'avais immédiatement sorti dans mon sac et le prêter à Dinh. Lendemain après l'école, Dinh m'avait appelé et dit : "Dinh rendra à Tuyet le livre et merci"

Je l'apportais à la maison mais sentais quelque chose d'anormale dans mon livre. Je l'avais ouvert et vu une enveloppe avec une carte d'amour, avec un peu de poésie-élève et affection:

"Elle a de beaux yeux,
Que je la vois ..."

Je l'avais étonnamment lu et immédiatement détruisais parce que si quelqu'un d'autre ou ma sœur pouvait le voir, j'avais un problème. Depuis ce jour-là Dinh m'envoyait une lettre demandant un rendez-vous chez le maître/tuteur de classe. Thuong était notre camarade de classe qui vivait avec elle. Thuong provenait de Truong Khanh et elle était aussi classée comme un «bonne élève». Nous nous sommes réunis à la maison de maître de classe. Nous nous asseyions et ne disions rien. Nous écoutions la maîtresse de classe pendant qu'elle parlait. Après ce jour-là Dinh avait souvent organisé un rendez-vous à la maison de cette maîtresse. Nous avions des contacts ensemble dans un court temps. Mais je n'aimais pas cette façon parce que les camarades de classe pouvaient détecter quelque chose anormale entre nous. En réalité, il était juste une relation habituelle et ne s'était rien passé entre nous. Ensuite, je n'étais pas contente et commençais à haïr Dinh sans raison. Je détestais parler à Dinh après. J'étais tellement ridicule, parce que nos amies essayaient de nous rapprocher, puis Thinh me remettait une lettre de Dinh.

J'avais refusé en disant:

"Ne plus m'envoyer de courrier".

Ces histoires n'étaient connues que par Dinh, Thinh, Ngan et moi-même. Personne d'autre ne connaissait ce secret.

Chaque jour, je montais en vélo à l'école avec Phuong Linh. Un jour Dinh prenait son vélo et essayait souvent de passer devant nous. Une fois, nous avons entendu "boum" puis il tombait et Phuong Linh lui disait "tu mérites de tomber et n'essaies pas à rivaliser avec les filles, ah ».

Nous avions ri, mais pas si fort, nous avions peur que Dinh pourrait le réaliser.

La 10^è année qui marquait la période de transition de 9^è année à l'école secondaire avait produit tant de changement tel que l'arithmétique à l'algèbre. En général, nous avons rencontré de nombreuses difficultés, certains bons élèves qui avaient si bien performé à la 9^è année ou à l'école primaire étaient devenus «élèves moyens» au 10^è. Ce fut notamment le cas de Thuong, parce que les mathématiques étaient la matière la plus difficile, ainsi que la biologie et la chimie. C'est pourquoi nous avons dû prendre un cours complémentaire privé hors de l'école. Puis une de nos camarades s'appelant Thu Loan avait trouvé un nouveau professeur privé KA qui spécialisait en matière habitait à proximité de notre maison. Elle était une nouvelle enseignante donc sa méthode n'était pas très bonne mais nous n'avions pas d'autre choix que de poursuivre notre étude avec elle. Nous étions 5 filles n'étant pas dans la même classe, mais nous payions les mêmes frais de scolarité. Je performais assez bien en cette matière. À la fin de 10^è année, j'avais mérité un bon résultat.

Vers la fin d'année, Hoang Dieu avait organisé un gala musical performé par ses élèves. J'avais composé une danse en classe, puis notre professeur de la gymnastique nous avait aidé à améliorer notre style de danse. Après avoir effectué le gala jusqu'à 10 heures, il était trop tard pour rentrer. Hoang Oanh nous avait demandé de rester à sa maison. Nous étions quatre filles à cette soirée. Ensuite, nous avons décidé de passer la nuit dans sa maison et informé nos familles consécutives par téléphone. Ce soir-là, nous avons rencontré son frère nommé Quach Huy Chien qui étudiait dans la même discipline de ma sœur aînée, mais dans le groupe français. Il était un auteur-compositeur. Quand il n'avait que 10 ans et il avait déjà remporté le prix du meilleur compositeur à cette époque. Il avait beaucoup de talent dans la musique, peut-être parce qu'il méritait certains gènes de son Père. Il jouait de la guitare et je chantais jusqu'à tôt le matin. Par conséquent, nous étions fatigués et allions nous coucher tard après.

J'avais remarqué Chien depuis. J'étais dans la classe de l'après-midi. Il était dans la classe matinale. Nous parfois nous étions vus ensemble. Il roulait

en vélo gris tandis que le mien était un Mini en acier inoxydable. Quelques fois nous avons fait une promenade ensemble autour de Soc Trang aux temps libres. Mes camarades de classe commençaient à créer des rumeurs à propos de nous. Dinh sentait mal à l'aise à ces rumeurs car nous roulions autour de la ville de Soc Trang seulement pour le plaisir.

L'été était finalement arrivé, au dernier jour de la classe nous avons fêté avec des gâteaux et des boissons afin de dire adieu informel de classe 10A4. Quynh était venu à notre classe. Il nous connaissait, moi et Chien. Il était le petit ami de Thuong. Quynh était venu et visité notre classe, ensuite joué de la guitare. Il chantait très bien, Dinh l'avait vu et qu'il pensait que c'était mon petit ami. Dinh avait gêné, tout le monde s'en rendait compte. Cette année-là j'avais mérité encore une autre mention comme "élève avancée". C'était la fin de la première année à l'école Hoang Dieu.

Arrivée à la classe 11e qui fut la deuxième année du lycée tandis que ma sœur Nga commençait son Université de Thu Duc. C'est pourquoi elle m'avait laissé le vélo. Chaque matin, j'avais la responsabilité de préparer le thé et le petit déjeuner pour mes parents et membres de la famille. J'avais ensuite embarqué sur la bicyclette pour aller à l'école. Ma classe était de 11A4 et notre nouveau professeur-tuteur appelé Duyen qui nous enseignait les mathématiques et la politique. En effet, nous travaillions plus forte que la 10e parce que l'enseignant n'avait pas d'expérience de l'enseignement en mathématiques. J'avais dû suivre des cours complémentaires en privé comme la physique et les mathématiques avec les profs Nhi et Huong qui étaient des excellents enseignants en la matière. J'avais très bien performé ces 2 matières. J'avais commencé à me les intéresser. En même temps nous avions peur du prof de maths de HD parce qu'il enseignait si mal. Un jour, notre prof en mathématiques était malade, nous étions venus rendre visite à sa résidence à Đại Tâm où il avait planté beaucoup de légumes et de canne à sucre. Je me souvenais de manger un morceau de canne à sucre, il le coupait pour nous. Il était si gentil, mais à cause de sa mauvaise méthode d'enseignement, il n'avait pas pu entièrement exprimer toutes ses idées aux étudiants. En classe de 11e, nous devons faire beaucoup de travaux publics tels que creuser les étangs après l'école, la plantation de pommes de terre et le riz, etc ... Dinh qui était le chef de classe m'aidait beaucoup à ce moment-là pour ces travaux. Un jour, notre école a organisé un concours de quiz pour les élèves, Dinh, moi et un ami étions des participants dans le groupe. Mais Dinh était si intelligent. Dinh répondait à la question plus vite et je ne pouvais pas frapper la cloche pour répondre rapidement aux questions, Dinh m'avait donné la chance de répondre à certaines questions. Nous deviendrions les amis depuis. J'avais donc échangé quelques mots avec Dinh comme d'habitude sauf la relation de

garçons et de filles.

En cette période je roulais toujours en vélo autour de Soc Trang avec Chien. J'avais de moins en moins d'occasion de le faire car j'avais beaucoup de matière à apprendre, à me préparer pour l'examen universitaire. C'est pourquoi j'avais très peu de temps pour le rencontrer. Le résultat de cette année était encore « élève avancée ».

Cela durait deux ans avec le Mini à l'école Hoang Dieu tous les jours. J'avais dû finalement le quitter pour aller à Sai Gon en vue de la préparation de mon examen d'admission à l'Université l'an prochain. Je l'avais manqué. A Saigon j'utilisais le vélo de ma sœur équipé des grandes roues, car avec le mini nous ne pouvions pas aller loin dans une grande ville comme Saigon. Après avoir passé trois mois d'été à Sai Gon, j'étais revenu à Soc Trang pour compléter le dernier semestre scolaire.

Chien était venu à ma maison et demanda à ma sœur de me voir plusieurs fois.

Chien voulait sortir avec moi mais je n'avais pas pu, donc je lui répondais accidentellement :

"Je n'ai pas le temps de sortir plus avec toi, je dois étudier"

"Nous sortons parfois, pas toujours". Chien dit :

"Désolé, je ne peux pas"

Puis nous nous étions séparés à partir de ce moment-là. Chien avait coulé ses larmes tandis que je me suis trouvé coupable. Alors mon cœur était fermé parce que je ne l'aimais pas. Il n'était qu'un sentiment comme quelqu'un qui venait manifester un intérêt sur moi quand j'étais une jeune fille. Disant « au revoir » avec lui et puis je laissais tomber le chant depuis.

Arrivée à la 12e année, notre nouveau professeur nommé Thanh sélectionnait uniquement les meilleures élèves des classes différentes. C'était pourquoi mes camarades de nouvelle classe étaient considérés comme des "bons élèves". Notre nouveau noyau s'était formé avec seulement My Trinh et Cam Dao. Phuong Linh et Thu Loan étaient transférées à une autre classe. My Trinh était assise à côté de moi. Je performais si bien cette année-là. Dans la nouvelle classe il y avait un groupe male composé de 4 gars appelés Su, Hai, Tam et Anh. Ils étaient très intelligents. Ils étaient très bons en maths, chimie et biologie. Ils rêvaient de devenir pharmaciens. Personne ne pouvait pas être mieux et il était presque impossible de les dépasser dans ces matières. Mais mon point fort était la physique et les mathématiques tels que l'intégration, l'arithmétique volumétrique (Tích Phân, Lượng giác). J'avais suivi la recommandation de ma sœur qui était de me concentrer sur ces matières car elles étaient la base de mathématiques à l'université. Ma sœur m'avait laissé

son livre d'exercice de préparation en mathématique écrit par l'enseignant Huong dans lequel les questions et les exercices étaient si bien préparées et elle m'avait dit: "Si j'étais capable de résoudre tous ces exercices, je ne craindrai aucun examen".

J'étais nommé comme trésorière de classe (caissière). Je ne voudrais pas être fière de cette position sauf les déficits budgétaires. En cette année, j'étais souvent malade à cause du travail ardu et autant de stress à l'école. Et nous avons dû travailler à l'après-midi, comme tailler le bambou pour fabriquer les rideaux/stores pour fin de l'exportation. Depuis ce temps-là Dinh m'avait toujours aidé et nous avons rétabli nos relations amicales. Par conséquent, les camarades de classe articulaient des rumeurs entre moi et Dinh. Dans mon cœur, je n'étais plus en colère envers Dinh mais considérais comme deux amis. Dinh était très bon en mathématiques, physique, chimie et avait une bonne mémoire des matières comme l'histoire et la géographie. Il prenait moins de temps pour étudier, mais comprenait plus vite que moi.

Cette année-là, j'étais choisie par l'enseignant Thuan en physique pour participer au concours inter-collégial de la province de Hau Giang (Hau Giang est aujourd'hui découpé en 2 provinces Cần Thơ et Sóc Trăng). Après la compétition je n'avais pas obtenu de bons résultats scolaires. A la 12e année nous étions très occupés et travaillions très dur. J'avais dû prendre des cours complémentaires privés en mathématiques et en anglais. Afin de préparer l'examen de ces quatre matières obligatoires - physique ou la biologie, la chimie (qui sera annoncé à la fin du semestre), sous réserve de la composition (comme obligatoire) et l'anglais, la littérature ou l'histoire, la géographie (à annoncer à la fin du premier semestre). Nous avons dû nous concentrer sur les 4 matières principales à la préparation de l'Examen d'admission de l'Université, comme les mathématiques, Physique, Chimie universitaire. My Trinh et moi nous faisons nos devoirs à ma maison. A partir de ce moment-là nous étions moins intéressées l'anglais et notre professeur d'anglais nous avait rappelé: "Si vous vous êtes trop concentrées sur l'examen d'entrée universitaire, vous risquez échouer le diplôme d'études secondaire"

Après l'achèvement de l'examen du second semestre, l'année scolaire a pris fin à Hoang Dieu. Nos cours furent interrompus car nos enseignants étaient très occupés à d'autres tâches comme la préparation et la révision des examens. Nos amis My Trinh, Cam Dao et moi nous avons sorties de l'école quelque fois pour chercher quelques choses à déguster comme les grenades, le thé vert, vermicelle à la soupe de poisson (Bun nuoc leo), etc ... Nous étions autorisées à sortir l'école pendant la journée parce que l'agent de sécurité me connaissait tandis que d'autres élèves ont dû rester dans la classe. Elles causaient et parlaient de l'avenir, mais je n'avais rien dit un mot parce que je

n'avais aucune idée de ce que je ferais. My Trinh était ma meilleure amie et j'avais partagé mon histoire avec elle, mais j'avais soigneusement utilisé des mots délicats avec elle aussi. Elle avait un bon caractère et elle ne m'avait jamais demandé mon plan.

Après deux semestres passés, j'avais obtenu une autre mention «étudiante avancée». A partir de ce moment-là c'était fini le temps de faire des devoirs tard dans la nuit et la cuisine tôt le matin avant l'école. Peu de temps après, j'avais quitté Soc Trang et m'étais rendu à Sai Gon pour préparer mon examen d'entrée à l'université. J'ai laissé mon vélo mini à ma jeune sœur. Le vélo nous transportait tous les jours à Hoang Dieu pendant 2 saisons. Il avait gardé tant d'amours de nos sœurs. Il avait témoigné autant de rencontres de nos sœurs parce que les "*Cinq princesses de la famille du dragon*" étaient des jolies filles qui étaient classées comme "les jolies fleurs de Hoang Dieu". On nous avait donné le nom comme « les filles au longs cheveux ».

Peu de temps après l'examen de fin d'étude secondaire, à la fin de juin, j'avais reçu un appel téléphonique de ma tante:

"Tu as reçu une bonne note de l'examen d'obtention de diplôme"

J'étais très heureuse et satisfaite de ce résultat. J'étais finalement relaxée en vue de préparation de l'examen d'entrée à l'université. Les examens avaient marqué une période de transition difficile du lycée Hoang Dieu à l'université pour tous les élèves.

Pendant tout le séjour à Saigon, j'avais rencontré parfois Dinh. Mon père lui avait donné mon adresse personnelle. Dinh m'a invité à boire un verre quand j'habitais sur la rue Le Van Sy (ou rue Truong Minh Giang avant 75).

Dinh poursuivait ses études à l'Université de Polytechnique (ou Phu Tho avant 1975) alors que je poursuivais mes études au Collège de Pêcherie. Dinh est venu à notre place et a parlé à ma sœur. Elle était sympathique avec Dinh parce qu'il était un beau garçon et avait suivi la même carrière qu'elle. Par conséquent, elle était très intéressée à discuter de tout ce qui concerne son champ d'expérience. Enfin, Dinh m'a invité à aller prendre un verre et ma sœur m'a encouragé:

"Allez, chérie"

Dans mon esprit Dinh était considéré comme un ami, un compatriote de la ville. Rien d'autre. Après avoir sorti plusieurs fois Dinh a commencé à me demander d'être sa petite amie:

« Tuyet veux-tu devenir mon amie? »

« Pourquoi? » demanda- je

« Parce que nous sommes des bons amis depuis longtemps ». Dinh a dit

« Oui, nous sommes des amis proches, mais nous ne sommes pas des amoureux », répondis-je.

« Dinh m'insiste d'aller plus loin dans notre relation amicale » a dit Dinh
« Je ne le crois pas » répondis-je.

Pendant le séjour à Sai Gon, Dinh vivait dans un dortoir de Bach Khoa tandis que nous déménagions dans le district 5. Alors Dinh habitait près de notre maison. Parfois Dinh était venu chez moi et nous avions bavardé comme deux bons vieux amis. Notre relation restait en tant qu'amis et ne pouvait pas avancer plus loin.

La dernière fois que nous avons rencontrée en 1991-92, Dinh perdait sa patience et me disait:

« Est-ce que tu m'aimes? »

« Non, nous sommes toujours des amis ». Je l'avais dit

« Peut-on aller loin dans notre relation, plus que des amis? par exemple, comme amoureux ». Dinh insistait.

« L'amitié reste toujours l'amitié qui est difficile à changer avec Tuyet ». Je l'avais répondu.

« Alors tu penses toujours que nous sommes des bons amis ». Dinh insistait encore.

« Oui, comme ça ». J'avais ri.

Après cette rencontre, Dinh s'était marié et avait travaillé comme directeur pour une compagnie de transport située à Soc Trang et menait une belle vie.

L'été 1997, je revenais visiter de nouveau le lycée Hoang Dieu afin de donner des dons aux étudiants pauvres qui avaient très bien réussis à l'école et les enseignants qui étaient en situation financière difficile. J'avais rencontré des vieux enseignants comme M. Duyen, Mme Anh, Mme Thuy et M. Thanh. Trois de ces quatre professeurs étaient « tuteurs » de nos classes. J'étais heureuse et touchée en ce moment parce que je ne pouvais plus avoir la chance de revoir tous ces trois enseignants en même temps et même lieu de nouveau. Je souhaitais qu'ils soient toujours là et en bonne santé. Je ne pourrais pas décrire toutes mes sentiments à ce moment-là comparant à la première journée dans cette école Hoang Dieu.

Notre vélo était utilisé par nos sœurs et moi depuis longtemps. Je l'ai donné à la fille de notre collègue de travail car elle a besoin d'un vélo pour aller à l'école tous les jours comme moi. Le temps a changé, des hauts et comme des bas dans la vie. Mais dans mon cœur je veux toujours voir mon vieux vélo en acier inoxydable pour toujours. J'espère que quelque part dans cette ville, quelqu'un continue d'utiliser ce vélo et le remercier comme moi pour toujours.

Le vélo d'autrefois ne nous accompagne plus et mon père ne prend plus soin de lui parce qu'il nous a quittés à jamais, ainsi que le vieux vélo. Je ne sais pas s'il existe encore en bon et parfait état? Quelque part, j'espère qu'il

demeure encore intact, ainsi que l'image de mon père étant avec cinq sœurs qui y siègent. Je me souviens de mon père qui nous avait dit:

«Dinh est un bon gars, pourquoi tu ne voudrais pas te marier avec lui»

Dinh a souvent contacté ma sœur pour obtenir mon email. Nous gardons encore nos contacts comme des bons vieux amis d'enfance. Il m'a envoyé sa récente photo. Il a toujours l'air très gentil et élégant aujourd'hui. Je pense que j'ai perdu un amour d'enfance de ce jeune étudiant innocent.

J'ai le désir de revenir à l'ancien temps afin de trouver des amis d'enfance pour des moments inoubliables comme le son des cloches à l'école, revivre de vieux souvenirs de l'amour d'étudiant et dans un coin de la classe où il y a quelqu'un me regardait pendant les heures d'entraînement physique et de faire des promenades en vélo autour de Soc Trang avec un petit ami....

Et ce jour-là dans une ambiance chaleureuse avec mes cinq frères et cinq sœurs qui aiment souper ensemble avec nos parents, écouter attentivement les paroles de mon père avant d'aller à l'école:

« Roulez avec prudence, les enfants »

Comme le temps passe, près de 20 ans, je pense toujours à mon ancien vélo. Le temps passé à l'école revient toujours dans mon esprit avec les devoirs difficiles, les efforts incroyables pour passer les examens, les promenades au long des rues de Soc Trang pendant la saison de pluie et sèche avec mes sœurs. L'amour et l'émotion de mes sœurs qui ne pouvaient pas nécessairement être décrits par des mots. Que nous sommes dispersés partout dans le monde entier, mais nous avons la même orientation et guide de nos parents. Nous pensons toujours les uns des autres et parfois je raconte cette vieille histoire à mes sœurs *« ce vieux vélo est considéré comme un patrimoine, c'est notre amour et il a les mêmes sentiments que nous »*. Où est-il maintenant? Est-ce qu'il existe encore ou il vieillit avec le temps comme nous. Ou quelques parts peut-être les gens le jettent dans un coin ou dans un tas d'ordures. J'espère que la personne qui possède ce vélo aujourd'hui, lors de la lecture de ce mémoire, s'il vous plaît le garder et le caresser comme un sentiment respectueux de nos cinq sœurs du vieux temps de Hoang Dieu.

Le vélo de mon enfance d'autrefois

Le vélo transporte l'amour de nos sœurs

Même amour de mon père ce jour-là

Désir de revenir au bon vieux temps

Retrouver l'amour innocent d'autrefois

En regardant l'arbre flamboyant dans la cour d'école

Hoang Dieu d'autrefois

La cour d'école, le son de tambour pour l'entrée de classe

Entre les récréations et d'exercice

*Le temps de fin d'école, de dire adieu
Au revoir à jamais la vie d'étudiant
Avec de vieux amis, l'ancienne classe
Ecole Hoang Dieu avec le vélo d'autrefois.*

Écrit au printemps-2010 à Bruxelles

Édité par Nguyễn Hồng Phúc HD 67-72

-----oOo-----

Nederlands versie

DE FIETS VAN WEEER

Tinh Tam 3 was de naam van mijn basisschool van de 1e tot de 9e graad. Het jaar 82-83 was het laatste schooljaar. Ik had toen een aantal heel goede vriendinnen My Linh, Thuy Ha, Phuong Linh, Thu Loan, Bang Tuyet en ik, ik zelf het geen mooie voornaam.

My Linh woonde dichtbij het huis de lerares Tho, Thuy Ha woonde vlak bij het huis van My Linh had een grote appelboom naast de ingang de deur, Phuong Linh woonde nabij de brug "Tra Men", Thu Loan woonde dichtbij de "Thien Ho Brug" Haar vader was "een officier van het oude regime voor oorlog van 75", Het huis van Thu Loan was zeer groter appel bomen en vele tamarindebom en een vijver. Het huis van Bang Tuyet daarentegen verder gewoon en bevond zich in dezelfde buurt als dat van Thu Loan. Mijn huis was dichtbij de school : slechts twee minuten lopen naar de schoolpoort.

Tijdens het laatste jaar hadden mijn vriendinnen en ik een ruzie . Onze groep werd herleid tot 5. Sindsdien was ik alleen. My Linh was slim, de anderen volgden haar. Ik was verdrietig en eenzaam tijdens het schooljaar. Elke dag ging ik naar school en liep twee sessies :één s'morgens en één 's middags. Soms tijdens mijn vrije tijd zat ik op het balkon van de tweede verdieping te kijken naar de weg. Ik observeerde de voorbijgangers, want mijn huis is gelegen op de belangrijkste weg die leidt naar het centrum van Soc Trang. Ik heb vaak een fietstocht willen doen naar school zoals de anderen, maar mijn familie had slechts een vrouwelijk fiets die gemaakt was van roestvrij staal en die erg zwaar was. Hij was ook niet uitgerust met een mandje waar ik de

schoolvoorwerpen kon in vervoeren. Ik wist dat en in de provincie Soc Trang nog maar een paar van zulke modellen gebruikt werden.

Aan het einde van het schooljaar, is Phuong Linh bekroond met een certificaat van verdienste voor "goede leerling". Ik kwam slechts 0,1 punten te kort om die een ook te verdienen. Daarom was mijn naam niet in de lijst "goede leerling".

Ik voelde me heel verdrietig omdat het systeem niet eerlijk was. Iedereen kende onze capaciteiten tijdens het schooljaar. Na de prijsuitreiking werd ik uitgeroepen tot "gevorderde student". Maar dat jaar hebben we heel hard moeten studeren om te kunnen slagen voor het toelatingsexamen van de Hoang Dieu School.

We hebben gedurende vele jaren samen een hoop plezier beleefd. Spijtig dat een kinderruzie daar een einde aan heeft gemaakt. We hebben geen woord met elkaar gesproken. Tijdens het een de examen zat ik naast Bang Tuyet, want wij hebben dezelfde naam. Na het voltooien van het examen ben ik gestopt met schrijven en heb ik de kopie nog één keer herlezen vóór haar in te dienen bij de examinerator. Bang Tuyet was niet in staat om te schrijven: het onderwerp was te moeilijk voor haar. Ze was bang een nul te krijgen. Ik was erg zeker over mijn examen. Opeens vroeg Bang Tuyet me:

"Hoe moet ik beginnen?"

"Je moet gewoon in verband met deze gebeurtenissen tijdens de CHI DAU periode. Wees niet bang als het verhaal niet volledig klopt." Antwoordde ik.

Daarna heb ik een paar concrete voorbeelden aangehaald, Bang Tuyet begreep toen het onderwerp en begon te schrijven. Ik kreeg de vermelding "zeer goed" voor mijn examen, maar ik was teleurgesteld omdat ik het certificaat "goede leerling" door de niet had ontvangen. In normale omstandigheden is een combinatie van de vermeldingen "zeer goed" en een "goede leerling" in het laatste schooljaar, voldoende om te worden vrijgesteld voor het toelatingsexamen aan de Hoang Dieu High School. Ik moest een overgangsexamen afleggen aan de Hoang Dieu High School. Phuong Linh moest ook aan het examen deelnemen zoals de anderen. Ze was geen uitstekend student, Ze had wel altijd "Geluk".

Na het behalen van graad 9, concentreerde ik me op de voorbereiding van het toelatingsexamen voor de Hoang Dieu. Ik deed het heel goed de dag van dat examen vroegen mijn ouders aan onze oom genoemd Cu Na om mijn resultaat

na te gaan. Ze gaven hem hier voor mijn registratie nummer. Cu Na was ook leraar wiskunde in de Hoang Dieu middelbare school. Zijn echte naam was Quang. Cu Na het optellen van alle punten, haastte Cu Na zich naar ons huis ,naar mijn ouders en deelde hen mede dat ik 9.75 op 10 had voor wiskunde. Er waren een paar studenten die 10 bereikt meer dan 10 op 10 hadden. Op dat moment was ik erg gefrustreerd omdat ik niet begreep waarom ik dat niet meer dook geen 10 had ontvangen. Toch kreeg ik een zeer hoge score op het toelatingsexamen voor de middelbare school Hoang Dieu.

De eerste dag van Hoang Dieu High school was op 05.09.1983. Ik was gelukkig met de Mini fiets die mijn vijfde zus mij na gelaten had. De fiets werd vele jaren gebruikt door mijn oudste zus van CHI BAY. Al mijn zussen hield de fiets in gode staat. Ze maakten hem dagelijks schoon.Hij glansde als: de Bel, de wielen, het stalen kader, enz Mijn vader heeft er ook zorg voor gedragen. Daarom had ik ook dezelfde regels te volgen. Mijn 2 oudere zusters vertrokken de universiteit naar Sai Gon, mijn zus de Chi Bay en ik deelde toen de fiets. Ze gebruikte het in de ochtendklasse, ik in de middag. We gebruikten het zorgvuldig. Mijn familie had vijf jongens en zes meisjes. Mijn vader noemde ons als "Ngu Long Cong Chua "de wat zoveel betekent als: vijf prinsessen van de draak familie" Hij bedoelde dat als grapje. Het leeftijdsverschil tussen de 5 meisjes is telkens 2 jaar.Behalve voor Chi Hue en Chi Bay die 4 jaar in leeftijd verschilden. Chi Bay zat toen in rang 12, het laatste jaar op de middelbare school terwijl ik in rang 10 zat, het eerste jaar in Hoang Dieu.

Op de eerste dag op school, was ik opgewonden, omdat ik nieuwe kleren droeg met wit overhemd, zwarte broek en ook omdat ik met de Mini fiets mocht rijden. Ik kon niet beschrijven wat ik voelde toen ik voor de Hoang Dieu poort stond in realiseerde dat ik een adolescente geworden was .

Bij het betreden van de school poort, moesten we van de fiets stappen en een eindje lopen. Wanneer koppige jongens toch het schoolterrein op fietsten, dan vroeg de bewaker hen om van de fiets te stappen. De bewaker wist dat mijn oudste broer in Frankrijk was. Hij was daar werkzaam en woonachtig geweest gedurende vele jaren. Hij kwam terug naar Vietnam om er te werken als bewaker voor Hoang Dieu middelbare school. Ik begreep niet waarom hij toegelaten werd om te werken voor de Hoang Dieu.

Toen mijn naam op de lijst van de 10A4-klasse, waar Engels de eerste taal, was ontmoette ik Phuong Linh en Thu Lan in dezelfde klas, Bang Tuyet, My

Linh, Thuy Ha zaten in klas10A3. Daarom besloten we weer vrede te sluiten omdat mijn klasse naast de hunne was. Ze speelden samen maar My Linh moest de klas vroegtijdig verlaten wegens financiële moeilijkheden omdat ze het land wou verlaten. Dus onze groep was teruggebracht tot vijf meisjes. Ik zat bij de eerste tafel met Hoang Oanh ,Phuong Linh en My Trinh. De volgende tabel bestond uit Dinh, Thinh, en Ngan. Ik deed geen moeite om uit te kijken naar nieuwe vrienden. Alles was nieuw, de school, de klas de gezichten. Alleen Phuong Linh, Thu Loan waren mijn oude vrienden, de rest van de klas kwam uit alle hoeken van de provincie Soc Trang's zoals Truong Khanh, Phu Tam, Tam Dai, enz Onze klas lerares was Chuyen en een meisje genaamd Dung de klas leider. Er waren 35 meisjes en jongens in onze klas.

Elke dag ging ik 's middags aan fiets naar school en mijn zus 's ochtends. De fiets reed zonder problemen op de weg, mijn zus en ik droegen er zorg voor en mijn vader keek hem regelmatig na.

Na een paar maanden raakte ik de Hoang Dieu School gewoon en begon langzamerhand nieuwe vrienden te maken. We Phuong Linh, Thu Loan, en ik waren allemaal in dezelfde groep vrouwen en de mannelijke groep bestond uit Dinh, Thinh, en Ngan. De meesten onder hen waren jongens, maar Dinh en Ngan waren knapper op. Een dag na schooltijd vroeg Dinh beleefd of hij mij geschiedenisboek mocht lenen. Ik nam het onmiddellijk uit de boekentas en leende het aan Dinh. De volgende dag na schooltijd belde Dinh me op en zei:

"Dinh heeft het boek teruggeven en mij bedankt".

Ik bracht het mee naar huis en voelde iets zwaar in mijn boek, ik opende het boek en zag een omslag met een brief, een mooie kaart, met liefdevolle poëzie:

"Ze heeft mooie ogen,
Hoe blij ben ik wanneer ik haar zie ..."

Ik was verrast en scheurde het meteen want als iemand anders of mijn zus het zou zien dan had ik een probleem. Vanaf die dag gaf Dinh mij elke dag een brief en hadden we een afspraak in het huis van de lerares. Thuong was onze klasgenoot die woonde met haar, Thuong woonde in Truong Khanh en ze werd gerangschikt als een "goede leerling". We ontmoetten elkaar in het huis van de klas lerares, we zaten gewoon meer en zeiden niets. We luisterden naar lerares toen ze sprak. De volgende dagen had Dinh vaak een afspraak bij haar thuis. Ik had dat niet graag omdat de klasgenootjes vermoedden dat er iets was

tussen mij en Dinh. Er was niets gebeurd tussen ons. Daarna was ik heel boos op Dinh en ik begon hem te haten zonder reden. Ik wilde niet meer praten met Dinh. Ik voelde mij belachelijk. Toen Thinh een brief van Dinh overmaakte aan mij, weigerde ik en zei:

“Stuur geen brieven meer naar mij “

Deze verhalen waren alleen bekend bij Dinh, Thinh, Ngan en me zelf. Niemand wist van dit geheim.

Elke dag reed ik met de fiets naar school met Phuong Loan, Dinh probeerde vaak naast ons te rijden of ons voorbij te steken. Een keer hoorden we een “boem” Hij was gevallen en Phuong Loan begon te lachen “jDit is je verdiende loon probeer niet te concurreren met meisjes”.

We giechelden, maar niet zo hard, we waren bang dat Dinh het kon horen.

De 10e klas was een overgangsjaar tussen de 9e klas en de middelbare school. We hadden enkele nieuwe vakken zoals rekenkunde en algebra studenten uit de 9e klas werden middelmatige studenten in de 10e klas. Dit was met name het geval van Thuong, want wiskunde was het moeilijkste vak net als Biologie en Scheikunde. Daarom moesten we een aanvullende cursus volgen die niet gemakkelijk was op dat moment. Een van onze klasgenoten Thu Loan ontdekt lerares KA, die in haar buurt woonde en wiskunde les gaf. Ze was een nieuwe lerares dus was haar methode niet erg goed, maar we hadden geen andere keuze. We waren 5 meisjes die niet in dezelfde klasse zaten maar we betaalden hetzelfde collegegeld. Ik was vrij goed voor deze materie. Aan het eind van de 10e klas.

Tegen het einde van Nieuwjaar, organiseerde de HD een muziekgala verzorgd door de studenten. Ik componeerde een dans in de klas, daarna hielp de turn lerares ons onze dansstijl te verbeteren. Het gala duurde tot 10 uur. Het was te laat om naar huis te gaan en Hoang Oanh vroeg ons te overnachten bij haar thuis. We waren met vier meisjes. Dan hebben we besloten tot de volgende ochtend in haar huis te blijven en hebben onze families op de hoogte gebracht. Die avond ontmoetten we haar broer Quach Huy Chien, die studeerde in dezelfde klas van mijn zus, maar in de Franse groep. Hij was een schrijver, toen hij slechts 10 jaar oud was, won hij de beste componist prijs op dat moment. Hij heeft veel talent voor muziek, misschien omdat hij een bepaald gen van zijn Vader had geërfd. Hij speelde gitaar en ik zong tot in de vroege ochtend. Wij waren dan ook moe en gingen slapen.

Zo heb ik Chien dus leren kennen. Ik was volgde de middag cursus. Hij was in de ochtend klas. We zagen elkaar wel eens. Hij reed op de grijze fiets, terwijl ik op mijn Mini fiets reed een fietsgemaakt van roestvrij staal. Soms reden we samen rond Soc Trang voor het plezier. Mijn klasgenoten begonnen geruchten te verspreiden over ons. Dinh voelde zich ongemakkelijk over die geruchten, want we reden rond de Soc Trang gewoon voor de lol.

Het werd zomer en op de laatste dag in de klas hebben we taart gegeten en Coca gedronken op een origineel afscheidsfeest van de klasse 10A4. Quynh was onze vriend uit de andere klas en hij kende Chien en mij. Hij was de vriend van Thuong. Quynh bezocht onze klasse en speelde gitaar, hij zong heel goed, Dinh zag dat hij mijn vriendje was. Dinh keek ongemakkelijk, iedereen zag het. Ik kreeg opnieuw de vermelding "gevorderde student" dat jaar. Het was het einde van het eerste jaar in de Hoang Dieu school.

Zo kwam ik in de 11e graad, dit was het tweede jaar op de middelbare school. Mijn zus begon haar universiteit in Thu Duc. Daarom liet ze mij de fiets. Elke ochtend had ik de verantwoordelijkheid liet om thee en ontbijt klaar te maken voor mijn ouders en de hele familie. Vervolgens fietste reed ik naar school. Mijn klas was 11 A4 en onze nieuwe leraar Duyen genaamd gaf ons les in wiskunde en Politiek. We waren vaak ook moe omdat wiskunde geen ervaring had met lesgeven. Ik was verplicht cursussen in de natuurkunde van Anh en Wiskunde van Nhi leraar en Huong leraar te volgen.

Ik presteerde heel goed voor wiskunde en fysica. Ik begon mij steeds te interesseren voor deze vakken. Tegelijkertijd waren we bang voor toenmalige wiskunde leraar, omdat hij zo slecht les gaf. Op een dag dat onze wiskunde leraar ziek was, brachten we hem een bezoek aan zijn huis in Dai Tam Hij had veel groeten en suikerrietstaand in de tuin. Ik herinner me dat hij een stuk suikerriet afsneed en het ons te eten gaf .

Hij was zeer vriendelijk, maar vanwege zijn slechte onderwijsmethode, kon hij zijn ideeën niet volledig over brengen op ons. In de 11e klas, moesten we veel openbare arbeid verrichten zoals het graven van visvijvers na school, het poten van aardappelen, rijst, enz. .. Dinh was de klassenleider op dat moment, hij hielp me veel met dat zware werk. Op een dag, had onze school een quiz wedstrijd voor studenten georganiseerd, Dinh, ik en de andere vriend namen deel. Maar Dinh was heel slim. Dinh beantwoorde de vraag, zo snel dat ik niet op de klok kon slaan om de vragen te antwoorden. Dinh gaf me de kans om te

antwoorden op enkele vragen. Vanaf dat moment verder wij vrienden. We spraken over allerlei zaken behalve over de relatie meisjes jongens.

Gedurende deze periode reed ik vaak rond Soc Trang met Chien. Ik had minder de gelegenheid om dat te doen want ik moest veel studeren . Ik moest mij voorbereiden op het universitaire toelatingsexamen. Daarom had ik ook maar een beperkte tijd om hem te ontmoeten. Het resultaat van dit jaar was dat ik opnieuw de vermelding gevorderd student ontving.

Gedurende reed ik die dag met de mini fiets naar de Hoang Dieu school. Daarna moest Ik mijn fiets achterlaten in Soc Trang omdat ik naar Sai Gon ging voor de voorbereiding van mijn Universiteitsexamen. Ik miste mijn fiets enorm en ik moest met een andere fiets met grot wielen rijden, want met mijn Mini fiets konden we niet ver gaan in grote stad als Saigon. Na drie zomermaanden in SG, kwam ik weer terug naar ST daar het laatstejaars high school af te maken.

Chien kwam naar mijn huis en vroeg verschillende keren aan mijn zus of hij mij kon zien.

Chien wilde uitgaan met mij, maar ik wil de niet, dus zei ik per ongeluk

"Ik heb geen tijd om meer om uit te gaan met u, ik moet studeren"

"Wij kunnen af en toe eens uitgaan niet altijd antwoordde Chien

"Sorry, ik kan niet" zei ik

Dan zijn we uit elkaar gegaan. Chien weende en ik voelde schuldig maar mijn hart was gesloten omdat ik niet hield van hem. Ik voelde hem aan als iemand die interesse in mij had omdat ik jong was . Ik nam afscheid van hem en stopte met zingen .

Ik zat nu in rang 12, onze nieuwe leraar Thanh selecteerde allen de beste studenten uit verschillende klassen. Daarom waren mijn nieuwe klasgenoten gerangschikt als goede leerlingen uit andere klassen uit. Onze vorige groep bleven alleen Trinh, Cam Đao en Phuong Loan, Thu Linh werd overgeplaatst naar een andere klasse, en zat naast Trinh. Ik leerde zeer goed. Mijn nieuwe klasse 12A1 had een mannelijke groep die bestond uit 4 klasgenoten namelijk Su, Hai, Tam en Anh ze waren alle 4 erg slim. Ze waren erg goed in wiskunde, chemie en biologie. Ze droomde ervan om apothekers te worden. Niemand was beter dan hen en het was bijna onmogelijk om ze te overtreffen in deze materies. Maar mijn specialiteit was Natuurkunde en Wiskunde.Ik was vooral goed in

intergratie. Ik volgde de aanbeveling van mijn zus en concentreerde mij op deze materies omdat ze de basis van de universitaire wiskunde zijn. Mijn zus gaf me haar wiskunde boek met voorbereidende oefeningen geschreven door de docent Huong leraar waarin vragen en oefeningen zeer goed voorbereid en ze zei: "Als ik in staat was om al deze oefeningen op te lossen, dan hoefde ik niet bang te zijn voor welk examen ook".

Ik werd aangesteld als penningmeester voor de klas. Ik kon niets trots zijn op deze functie want ik had altijd tekorten. In dit jaar was ik vaak ziek omdat ik hard moest werken en veel stress had op school. En we moesten in de namiddag arbeid verrechten zoals schrapping bamboe die bestemd was voor de uitvoer. Dinh hielp me altijd en we werden opnieuw vrienden. De andere klasgenoten plaagden ons opnieuw. In mijn hart was ik niet meer boos en Dinh was zeer goed in wiskunde, natuurkunde, scheikunde, en had een goed geheugen voor vakken als geschiedenis en aardrijkskunde. Hij besteedde minder tijd aan de studie, maar hij begreep beter dan ik.

Dat jaar was ik uitverkozen door de docent Thuan leraar in Physic om deel te nemen aan de intercollegiale wedstrijd van de Hau Giang (Hau Giang is vandaag opgesplitst in de provincies Can Tho en Soc Trang). Na de wedstrijd heb ik niet goed kunnen presteren op school. In de 12e klas moesten we heel hard werken. Ik moest bijlessen nemen voor wiskunde en Engels. Dit om het eindexamen te kunnen voorbereiden werden verplicht. Er waren 4 verplichte materies: Wiskunde, Engels, Biologie en Geschiedenis. We moesten ons concentreren op die 4 belangrijke materies ter voorbereiding van eindexamen. My Trinh en ik maakten ons huiswerk bij mij thuis. Vanaf dan waren we minder geïnteresseerd in Engels en onze leraar Engels verwittigde ons "Als we te zeer gefocusseerd zijn op het toelatingsexamen aan de universiteit dan riskeren we niet te slagen op de middelbare school".

Na de examens van het tweede semester, eindigde mijn carrière aan de Hoang Dieu school veel van onze lessen werden onderbroken omdat de leerkrachten bezig waren met andere taken zoals de voorbereiding en de evaluatie van de examens. Onze vriendinnen My Trinh, Cam Dao en ik gingen buiten de school eten. We aten handgranaat zaad vruchten, vermicelli in de modder vissaus (bun nuoc leo, broodje) en dronken groene thee enz ... We mochten de school verlaten tijdens de dag omdat de bewaker me kende, andere studenten moesten in de klas blijven. We zaten te kletsen en te praten over onze

toekomst , maar ik zei geen woord, want ik had geen idee wat ik ging doen. My Trinh was mijn beste vriend en ik vertelde haar mijn verhalen. Ik zorgde en altijd voor een nederig taalgebruik te hanteren. Ze had een goed karakter en heeft me nooit naar mijn plan gevraagd.

Na twee semesters, had ik nog altijd de graad van "gevorderde student". Vanaf dan hoefde ik geen huiswerk meer te maken's avonds laat en ook niet meer te koken 's ochtends voor ik naar school ging later verliet ik Soc Trang en ging naar Sai Gon om daar toelatingsexamens voor de universiteit te bereiden .Ik liet mijn mini fiets aan mijn zus. De fiets vervoerde ons elke dag naar school tijdens mijn Hoang Dieu periode. Er waren veel herinneren verbonden aan deze fiets .Hij was de getuige geweest vele avonturen van mij en mijn zusters. De "Vijf prinsessen van de draak familie"waren heel leuk uitziende meisjes die bekend stonden als" de mooie meisjes van Hoang Dieu". Ze noemen ons de meisjes met de lang staart .

Een paar dagen na de middelbare school examens, eind juni kreeg ik een telefoontje van mijn tante:

"je hebt een hoge punten behaald op je middelbare school examens" Ik was erg blij en tevreden met die score. Ik was ontspannen en begon met de in voorbereiding voor de toelatingsexamens voor de universiteit. De examens waren een moeilijke overgangperiode voor alle studenten.

Tijdens mijn verblijf in Sai Gon, ontmoette ik soms Dinh .Mijn vader gaf hem mijn huisadres.Dinh nodigde me uit voor een drankje ik woonde toen in de Le Van Sy straat (vroeger de Truong Minh Giang straat genoemd voor 75).

Dinh studeerde aan de Universiteit van Polytechnic (of Phu Tho vorige 75) terwijl ik studeerde aan het visserij College. Dinh kwam naar onze woonst en praatte met mijn zus. Ze vond Dinh leuk, want hij was een knappe jongen en hij volgde studies als hij. Daarom was ze erg geïnteresseerd om te chatten met hem over alles wat verband hield met haar vakgebied. Hij nodigde me uit om iets te gaan drinken en mijn zus moedigde me aan:" aanvaardt de uitnodiging ! .

Ik beschouwde Dinh als mijn vriend ,een streekgenoot .Niets anders. Nadat ik meermaals met Dinh was uitgegaan, begon hij te smeken dat ik zijn vrienden zou worden:

"Tuyet, kan je mijn vriendin worden?" .

"Waarom?" vroeg ik .

"Want wij zijn reeds lang zeer goede vrienden " zei Dinh

"Ja, we zijn goede vrienden, maar wij zijn geen minnaars" antwoordde ik.

Dinh drong aan om verder te gaan in onze relatie

"Ik denk van niet", antwoordde ik. Tijdens zijn studies in Sai Gon , woonde Dinh in slaapzaal de Bach Khoa terwijl wij verhuisd en naar District 5 . Dinh woonde in de buurt van ons huis. Soms kwam Dinh naar mijn huis en we praatten als twee beste vrienden. Onze relatie bleef vriendschappelijk en kon niet verder gaan.

De laatste keer dat we elkaar ontmoetten in was 91-92, Dinh had geen geduld meer en zei:

"Denk je dat, je van me houdt?"

"Nee, we zijn gewoon vrienden". Ik zei

"Kunnen we verder gaan in onze relatie en meer dan vrienden worden? geliefden bijvoorbeeld?". Vroeg Dinh:

"Vriendschap moet vriendschap blijven dat is moeilijk te veranderen met Tuyet". Ik zei

"Daarom moet je altijd denken dat we zijn vrienden". Drong Dinh aan.

"Ja, dat klopt ". lachte Ik.

Een korte tijd later, trouwde Dinh en werkte voor een transportbedrijf als directeur in de provincie ST en leefde heel goed.

In de zomer van 1997, bezocht ik nog eens Hoang Dieu en gaf geschenken aan de arme studenten die zeer goed presteerde op school en aan leraren die in een moeilijk financiële situatie waren. Ik ontmoette de leraar Duyen, de Lerare Anh, de Lerare Thanh Thuy en de leraar Thanh. Ik had les gekregen van 3 van deze leraren. Ik was blij toen ,want het was niet gemakkelijk om deze drie leraren te ontmoeten op hetzelfde tijdstip en op dezelfde plaats . Ik wenste dat ze zou altijd gezond zouden blijven. Ik kan moeilijk al mijn emoties beschrijven die ik toen voelde zo verschillend van wat ik voelde de eerste dag in deze school Hoang Dieu.

Onze fiets werd gebruikt door onze zusters en ik voor een lange tijd. Ik gaf hem het aan de dochter van een van mijn collega's omdat ze behoefte aan een fiets waarmee ze elke dag naar school kon gaan net als ik vroeger er is veel veranderd in mijn leven, ik heb gelukkige en moeilijke periodes gekend maar in mijn hart wil ik nog steeds mijn oude fiets ga maakt

van roestvrij staal terug zien. Ik hoop dat in mijn thuisstad iemand mijn fiets nog gebruikt en hem voor altijd zal appreciëren net zoals ik dat deed .De fiets van vroeger maakt geen deel meer uit van ons leven net zomin als mijn vader die er zo veel zorg voor droeg .Hij is net als de oude fiets uit ons leven gestapt. Ik weet niet of de fiets nog bestaat? Ergens hoop ik dat hij nog steeds intact is, aansmedende als het beeld van mijn vader en de vijf zusters die er op zitten. Ik herinner me dat mijn vader zei:

"Dinh is een goede man, waarom zou je niet met hem getrouwd".

Dinh heeft vaak contact genomen met mijn zus en naar mijn e-mail gevraagd. We hebben nog steeds contact met elkaar als vrienden. Ik vroeg aan Dinh mij een recente foto op te sturen. Hij ziet er nog altijd heel mooi en elegant uit vandaag. Ik denk dat ik een jeugdliefde aan deze onschuldige student heb verloren.

Ik zou willen teruggaan in het verleden naar mijn jeugdvrienden en oude liefdesverhalen opnieuw beleven en opnieuw rond Soc Trang fietsen terwijl iemand me liefdevol gadeslaat.

Ik heb heimwee naar het warm gezin met vijf broers en zussen die genoten van het eten samen met onze ouders en allen die aandachtig te luisterden naar wijzeraad van mijn vader voordat wij naar school gingen:

"Rijdt voorzichtig, kinderen"

Wat vliegt de tijd we zijn 20 jaar verder en nog steeds denk ik aan de fiets. Ik denk terug aan de schooltijd, hoe we wandelen langs de straten in Soc Trang, de regenachtige en zonnige dagen met mijn zus, de waarschuwingen de liefde en de zorg van mijn zussen. Het is moeilijk in woorden te beschrijven We leven nu verspreid over de hele wereld, maar ooit kwamen we uit dezelfde plaats.

Wij denken altijd aan elkaar en soms herinner ik me het oude verhaal en praten we met elkaar"Over deze oude fiets ons erfgoed, het is onze liefde en hij heeft dezelfde gevoelens als wij. Waar is hij nu? bestaat Hij nog steeds, of hebben mensen hem in een bepaalde hoek gegooid op een stapel vuilnis?.

Ik hoop dat de persoon die de eigenaar van mijn fiets nu is, bij het lezen van onze herinneringen, de fiets zal koesteren als teken van eerbiedige liefde vanwege vijf zusters uit de rijd van Hoang Dieu.

De fiets van mijn lang vervlogen jeugd

*De fiets vervoert de liefde van onze zusters
Net als de liefde van mijn vader
Het verlangen terug te keren naar de goede oude tijd
En de liefde van het onschuldige studentenleven te herbeleven
Kijkend naar de vurige boom op het schoolplein
De Hoang Dieu school van weleer
Het schoolplein, geluid van de trommel voor het begin van de lessen
Tussen de recreatieve uren en de oefeningen
Het einde van het schooljaar en het afscheid
Vaarwel voor eeuwig onschuldig leven van de student
Met oude vrienden en voormalige klasse
De Hoang Dieu school met de fiets van weleer.*

Nguyen Thi Tuyet geschreven in de lente - 2010 Bruxelles